9 ateitis 1970

Lietuvių katalikiškojo
jaunimo žurnalas

ATEITIS 9

Lapkritis November 1970

Tuščios kalbos vėjams 289
Šv. Tėvo sveikinimas Kongresui 290
Jauna krikščioniškoji asmenybė — tautos viltis — dr. A. Damušis 292
Ar būsim po Kongreso geresni ateitininkai? — Kun. Stasys Yla 296
Atiduodu tai, ką pats gavau — Stasys Barzdukas . . . 299
Kristaus kvietimas ateitininkams — Vysk. A. Deksnys . . 301
Būkime Dievo mūrininkais — Domas Jasaitis 306
Įspūdžiai iš prieškongresinės stovyklos — Augusta Šaulytė 309
Dienoraštis iš moksleivių stovyklos Wasaga, Kanadoje — Indrė Baužaitė 312
Moksleivių ateitininkų stovykla Neringoje — Jonas Vainius 316
Poezija
Kęstutis Gaidžiūnas 300
Kaukuolė — Gabija 307
Užuominos 303

Viršelis: Brolis Virgilijus Kaulius, S.J.
Nuotraukos: Algis Norvila — 291 ir 319; Brolis Virgilijus Kaulius — visos kitos.

Atitaisymas: Spalio numerio laužymas buvo ne Marijos Smilgaitės, kaip pažymėta, o Aldonos Zailskaitės.

REDAKCIJA: 6641 South Albany Avenue, Chicago, Illinois 60629. Telefonas: 312 737-5096.

REDAKCIJA: Vyriausias redaktorius — Jonas Šoliūnas; nariai: Algis Norvilas, Aldona Zailskaitė.

REDAKCINĖ KOLEGIJA: R. Abromaitytė, (Montreal, Kanada); A. Barzdukas, (Washington); I. Bublienė, (Cleveland); J. Gaila, (Philadelphia); Rasa Kubiliūtė, (Adelaide, Australija); Daina Kojelytė, (Los Angeles); M. Slavėnienė, (Sidney, Australija); J. Šulcas, (Roma, Italija).

TECHNINĖ REDAKCIJA: Liucijus Alenskas, Liucija Norvilaitė, Danutė Vasiukevičiūtė. **Laužymas:** Marija Smilgaitė. Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje.

ADMINISTRACIJA: Juozas Polikaitis — ATEITIS, 7235 S. Sacramento Avenue, Chicago, Illinois 60629. Telefonas 312 434-2243.

ATEITIS yra Moksleivių Ateitininkų Sąjungos Leidinys. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje $5.00, susipažinimui prenumerata $3.00, garbės prenumerata $10.00, visur kitur laisvame pasaulyje $3.00.

ATEITIS — The Lithuanian Catholic Youth Magazine. Published monthly, except July and August by the Lithuanian Catholic Youth Association. Business address: 7235 South Sacramento Yearly subscription in the US and Canada $5.00. Single copy, 50 cents. Second class postage paid at Chicago, Illinois.

ateitis

TUŠČIOS KALBOS VĖJAMS

Šiandieną apie 8-jį Ateitininkų Kongresą galime jau kalbėti kaip istorinį įvykį. Žinoma, neateitininkams tas įvykis yra daug mažiau istorinis nėateitininkams. Užtat dėl jo įvertinimo daugiau tenka rūpesčio patiems organizacijos nariams.

Kongrese buvo daug gerų dalykų. Apie juos neverta daug kalbėti, nes tai jau būtų gyrimąsis. Tačiau tylomis negalima praeiti pro dalykus, kurie badė netik ateitininkams, bet ir daugumai kongreso svečių akis.

Skaudžiausia, kad mūsų federacijos vadovų skelbtasis užsiangažavimas ateities darbams nebuvo realizuotas. Aštuntasis Kongresas, vietoj angažavimosi, atrodo, atsiangažavo nuo daugumo gyvybiškai svarbių problemų. Visiškai teisingai tai pastebėjo ir dr. Antanas Sužiedėlis savo paskaitoje.

Prisipažinkime, kad mes šitame jubiliejiniame Kongrese padarėme visus reikalingus "apvaikščiojimus", bet nė kiek nesustojome prie dr. Sužiedėlio iškeltų problemų. Mes šabloniškai padiskutavome savo smulkius reikalėlius, mes pasiginčyjome dėl bereikšmių Tarybos sudarymo būdų, mes paplojome paskaitininkams, nusifotografavome ir nusifilmavome, surašėme skambias rezoliucijas ir išsiskirstėme. Niekas niekur nekėlė klausimų, kurie liečia netik ateitininkus, bet ir visus žmones. Niekas niekur nepagvildeno Bažnyčios padėties po Antrojo Vatikano suvažiavimo.

Tad kas dabar nustatys mums veiklos gaires sekančiam penkmečiui, jei mes tai neatlikome Kongrese? Kas tars autoritetingą žodį, sakykim, kad ir bendravimo su Lietuva klausimu? Kas ateitininkams nurodys kaip elgtis moralės klausimuose, kuriuos taip gražiai sumazgė ateistinis pasaulis?

Mes norime sužinoti: kas mums nurodys pamatinius klausimus dėl kurių galėtume su dovydaitišku užsispyrimu kovoti ir dirbti?

Kongresas savo įsipareigojimų neatliko. Organizacinei veiklai tolimesnių gairių nenustatė. Po Kongreso visi dalyviai išsiskirstė į keturis vėjus ir vargu ar kas nors juos besurinks. Tiesa, moksleiviams apie susirinkimus ir kasdieniškus reikaliukus paaiškins, galbūt, globėjas. Studentus trumpalaikiam užsidegimui dirbti paragins suvažiavimų ir kursų vadovai. Sendraugius vienam sąrašan surašys drausminga jų valdyba. Bet tai ir viskas.

Mes klausiame: ar tam ateitininkija gimė? Ar tam už jos idealus krito nesuskaitomas skaičius narių? Ar tam mes skelbiame Džiugią Naujieną?

Kadangi Aštuntasis Ateitininkų Kongresas veiklai jokių gairių nenustatė ir savo įsipareigojimų neatliko, yra būtina, kad vėliausiai laike dviejų sekančių metų Federacijos valdyba sušauktų Nepaprastąją Konferenciją kur buvusio kongreso įsipareigojimai būtų galima realizuoti.

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO BIBLIOTEKA

ŠV. TĖVO SVEIKINIMAS ATEITININKŲ FEDėRACIJOS JUBILIEJINIAM KONGRESUI CHICAGOJE

VATIKANAS
1970 VIII 31

(Sveikinimas persiųstas anglų kalba per Chicagos arkivyskupą)

Laiminga yra Lietuvių Katalikų Federacija ATEITIS šešiasdešimties metų jubiliejinio kongreso proga. Šv. Tėvas su ypatingu džiaugsmu sveikina visus jos narius ir dalyvius. Jis meldžiasi, kad suvažiavimo darbai būtų našūs ir kad jie suteiktų naują užsidegimą vertingai apaštalinei ir kultūrinei šios organizacijos veiklai.

Pareikšdamas savo pasitikėjimą ir meilę, jis su dideliu nuoširdumu visiems suteikia savo apaštališkąjį palaiminimą.

Kardinolas Villot
(Valstybės sekretorius)

JAUNA KRIKŠČIONIŠKOJI ASMENYBĖ - TAUTOS VILTIS

Dr. Adolfas Damušis

Nedaug rodos laiko prabėgo nuo paskutiniojo ateitininkų kongreso, bet pasikeitimų mūsų gyvenamam pasaulyje įvyko daug.

Įspūdingai nuskridome į mėnulį, dar įspūdingiau grąžinome sušlubavusį erdvėlaivį žemėn. Komunikuojame satelitų pagalba su visu pasauliu. Jų pagalba sekame audras ir uraganus. Nuostabios technologijos pagalba kuriame, statome, bet drauge ir kenčiame...

Užteršėme miestų orą ir gamtos vandenis ir nepajėgiame sustabdyti kraujo teršimo narkotikais. Esame nuodijami ir nuodijamės patys. Keliame revoliucijas ir su pagrindu ir be pagrindo.

Jei reiktų šį laikotarpį apibūdinti, tai galima būtų sakyti, kad dabartinis žmogus gyvena didelių paradoksų ir konfūzijos aplinkoje. Kyla daug sumanymų padėčiai taisyti, bet, deja, sumanytojai jaučia savo sumanymų ribotumą, ir, pasimetę patys, nesiangažuoja sumanymų vykdymui. Gaunasi pasimetimas menkavertybėse, kurias labai dažnai komunikacijos priemonės — spauda, radijas, televizija bando išspręsti ir jas pateikti visuomenei kaip nepaprastus sprendimus.

Tokio gyvenimo fone ir mano žodis bus neištisinis, bet daugiau fragmentinis, liečiant ir vertinant dabartinio gyvenimo įvykius, kurių neįmanoma neliesti, projektuojant juos į temą.

Tema "Jauna krikščioniškoji asmenybė — tautos viltis" buvo parinkta sąmoningai, kaip priešingybė nesiangažuojantiems sumanytojams, nes jauna **krikščioniškoji asmenybė šimtu procentų angažuojasi,** angažuojasi Kristaus vardu savo tautai, jos gerovei, o per ją ir visos žmonijos gerovei. Ji ruošiasi realizuoti tautos viltis, ji angažuojasi pozityviam darbui už geresnį ir teisingesnį pasaulį.

Temos paryškinimui yra paliečiamas žodžių "viltis" ir "asmenybė" aprašas.

Kas yra viltis? Ar ilgesinga svajonė, ar pasyvus laukimas, ar net kitas kraštutinumas — nekontroliuojamas radikalumas?

Vieną pavyzdį, kuo viltis nėra užtinkakam Kafkos (Prahoje gimęs žydų kilmės novelistas) novelėje "Trial". Ten žmogus atėjo prie dangaus vartų ir prašėsi įleidžiamas. Durininkas atsakė: "Šiuo metu ne galiu tavęs įleisti". Žmogus, nepaklausęs net kodėl, nutarė laukti, kol gaus leidimą. Laukė daug dienų, daug metų, vis iš nau-

Paskaita skaityta Aštuntajame Ateitininkų Kongrese 1970 m. rugsėjo 5 d. Jaunimo Centre Chicago.

jo pakartodamas savo prašymą ir vis gaudamas atsakymą: "Dar ne". Galų gale jis paseno ir buvo jau arti mirties. Tada išdrįso pirmą kartą paklausti: "Kaip čia gali būti, kad per visus tuos metus, kuriuos aš čia praleidau sėdėdamas ir laukdamas, niekas daugiau neatėjo prie durų". Durininkas atsakė: "Niekas kitas tiktai tu ir galėjai įeiti pro tas duris. Jos buvo skirtos tik tau. Dabar aš jas tau užtrenkiu amžinai". Ir pasiliko žmogus už durų, nesuprasdamas kodėl. Ko nesuprato jaunas būdamas, nesuprato ir pasenęs.

Daug yra žmonių pasaulyje kaip anasai Kafkos žmogus. Jie sėdi, laukia, ilgisi, svajoja. Menka negatyvi pastaba, ar viena kita nesėkmė juose užmuša drąsą kovoti, pakeisti, laimėti. Ir beviltiškai jie tada plūduriuoja gyvenimo kasdienybės srovėje.

O **viltyje** yra du svarbūs elementai: **tikėjimas** t. y. žinojimas ir suvokimas realios galimybės ir **drąsa kliūtis įveikti** t. y. valios elementas. Pasyviame laukime, ilgesingose svajonėse nėra valios elemento, o superradikalume nėra tikėjimo realia galimybe elemento. Todėl vilčiai yra svetimi kaip pasyvumas, nors ir su mintimi, taip ir radikalumas, be aiškaus tikslo ir minties.

Vilties prasmė krikščioniškai asmenybei yra ypatingai plati ir gili. Jurgen Maltman, vilties teologas, sako, kad krikščionio viltis remiasi tikėjimu ir pažadu, kuris prašoka įsivaizdavimą. Žmonių kelionė nėra kelionė į kažkokį neaiškų tikslą, dar labiau — tai nėra beviltis slinkimas į branduolinės reakcijos destrukciją, bet tai yra veržimasis į pažadėtą tikslą.

Andrew M. Greeley, žinomas katalikų sociologas, savo veikale "A Future to Hope In" 1969 tvirtina: "Viltis yra žmogaus vidinis pasiruošimas aukštam tikslui siekti. Viltis yra panaši į tigrą, pasiruošusį šuoliui. Šuolis įvyks tada, kai ateis numatytas laikas".

O tas laikas šuoliui yra visada žmogaus gyvenamoje dabartyje. Bet jam jaunas žmogus turi ruoštis, ruoštis, vystydamas ir tobulindamas prigimtus sugebėjimus, stiprindamas valią, aštrindamas intelektą ir tikėdamas į tikrąjį krikščionio pašaukimą. Tada žmogus tampa asmenybe.

Asmenybei yra būdingas idealizmas, o idealistui yra svarbu ne "kas yra", bet "kas privalo būti".

Kitas asmenybės bruožas yra realizmas, t. y. suvokimas laiko uždavinių, kurie yra arčiau realios galimybės. Asmenybė gyvena ne iliuzijomis, ne svajonėmis, bet ta tikrove, kurią žmogus pats susikuria t. y. realia galimybe.

Asmenybė ne tiktai idealą išpažįsta, bet ir pasiryžta jam tarnauti.

Ji pilna dorinio jautrumo, t. y. noro dorinei pažangai. Ji pilna pasiryžimo tobulintis ir gerinti pasaulį.

Jai yra būdingas protinis gyvumas — ji nori žinoti, ji nori kurti.

Krikščioniškoji asmenybė yra gyvosios dvasios įkūnijimas asmenyje. Tai yra viltingas, protiniai aktyvus, doriniai jautrus pasiryžęs aukotis žmonijos gerovės labui, žmogus.

* * *

Svarstant šią temą, mano dėmesys krypsta į du veiksnius: į mūsų organizaciją, kuri siekia asmenybės ugdymo jaunimo tarpe, ir į pasaulį, kurį Kristus vienu atveju savinasi kaip savo nuosavybę kitu atveju tvirtina esąs "ne iš šio pasaulio". O tas pasaulis yra nepaslankus Jį pažinti ar priimti.

Todėl organizacija, kuri skelbia šūkį "Visa atnaujinti Kristuje", ir pasaulis yra tam tikroje konfrontacijoje. Organizacija pasauliui sako: "Priimu tave ne koks esi, bet koks privalai būti". O pasaulis pakeitimų nenori. Jis bijo pasaulėžiūriškai sąmoningo žmogaus, norinčio gyvenimo tikrovę keisti idealine kryptimi.

Daugelis iš mūsų tarpo pasaulio neprielankumo fakto nenori matyti ir tuo

labiau ryžtis jį įveikti. Jie tampa tokiais senais Kafkos žmonėmis, kurie sėdi, kaip užhipnotizuoti, gyvenimo gatvės principų srovėje ir nesiryžta nei piršto pajudinti keisti juos savo įsitikinimų principų prasme. O savo gyvųjų principų esame šaukiami pirmiausia pradėti nuo savęs, nuo savo artimiausio brolio, jauno žmogaus, kuris yra šalia mūsų. Darbas jaunuomenėje, nukreipimas jos dėmesio į aukštesnius idealus yra labai konkretus paliudijimas to, kuo tikime.

Ateitininkija asmenybės ugdyme

Jaunų krikščioniškųjų asmenybių ugdymas yra pats pirmaujantis ateitininkijos uždavinys. Jauno žmogaus pasaulėžiūros formavimas yra tokio ugdymo neeilinis metodas. Tokios pasaulėžiūros, kurios kūrimą ateitininkai supranta kaip paties savęs brandinimą. "Kiek žmoguje pasaulėžiūrinės gelmės, tiek jame žmogiškosios gelmės", sako filosofas dr. Juozas Girnius.

Patyrimas rodo, kad intensyvus pasaulėžiūrinis ugdymas jaunimą angažuoja giliau negu paprastas moralizavimas ar pamokymai. Jo žmogiškoji vertė ir moralinis jautrumas ir brandumas kyla, pasaulėžiūriniam susipratimui gilėjant.

Tokio pasaulėžiūrinio auklėjimo dėka ateitininkija pajėgia aktyviai reikštis dabarties jaunuomenėje. **Ateitininkija nėra tiktai** praeities tradicijų tęsėja. Jos veikla paliečia visą jauną žmogų su visais jo dabarties rūpesčiais. Ateitininkija yra gyva dabartyje.

Dabarties dvasiniame ir moraliniame sąmyšyje jaunos krikščioniškosios asmenybės ugdymas įgauna jam daug gilesnės prasmės. Lietuviškosios jaunuomenės interesas asmenybės ugdymu didėja. Tas savotiškai įdomus posūkis yra dabar itin svarbus kaip žmogiškojo taip ir tautinio išsilaikymo atžvilgiais.

Paprasta dresūra tautiniais motyvais, kur nepaliečiamas jaunas žmogus iš vidaus, yra seklus, paviršutiniškas mūsų tautinių problemų sprendimas. Tuo tarpu ugdant asmenybę, jaunas žmogus yra angažuojamas visa savo žmogiškąja egzistencija konkretiems darbams savo tautos kultūrai ir laisvei.

Šiuo metu žmogiškasis krikščioniškasis brandumas darosi labai svarbia sąlyga, net vienu iš pagrindinių imperatyvų, tautiniam išsilaikymui.

Pasaulėžiūriniu metodu ateitininkija įveda į lietuvišką gyvenimą konstruktyvų veiksnį, pakreipdama jaunuomenės dėmesį idealų link į šviesesnius horizontus.

Ateitininkijos veiklos pastangų ir rezultatų labai daug. Čia pateikiu tiktai du pavyzdžius iš jaunuomenės darbų.

Auklėjimo darbą ateitininkija pradeda su pačiais jauniausiais, priderindama medžiagą vaikų amžiui. Yra pakankamai geros medžiagos pačių jauniausių veiklai. Sumanūs globėjai medžiagą perduoda įdomiai ir pedagogiškai sugeba ugdyti ir jaunųjų talentus. Tuo būdu patys jauniausieji nariai įsitraukia į organizacinį darbą, kuris jiem patinka ir kuris ugdo ir lavina. Į jaunesniuosius ateitininkus jie jau įeina kaip sąmoningi, drausmingi nariai. Paskutiniaisiais keliais metais šis darbas buvo sėkmingai vykdomas tų, kurie laikė jaunimo globos darbą savo uždaviniu ir jam skyrė beveik visus savo laisvalaikius. O jų savanoriškų ir pasišventusių dažnai visai nekviestų daugelyje vietų atsirado. To darbo vykdytojai — jaunimo globėjai yra tylūs darbininkai idealistai iš pašaukimo. Jie pasiryžo pradėti ugdyti naująją kartą. Jiems, kurių vardų paprastai nekeliame, priklauso visų mūsų labai gilus dėkingumas.

Vasaros bei žiemos stovyklose bei kursuose Dainavoje ar kitose stovyklavietėse yra sistemingai išeinama pasaulėžiūrinio ugdymosi bei ugdymo programa.

Moksleivių bei studentų sąjungų centro valdybų ir jų dvasios vadų bei eilės jaunų akademikų pastangos ir sugebėjimai duoda gražių vaisių. Kelių dienų

pokalbiais ir svarstybomis yra perduodama ateitininkų ideologijos esmė, taipgi mūsų religiniai, tautiniai, socialiniai ir kultūriniai uždaviniai.

Viena yra būdinga, kad šių laikų jaunuomenė rodo didelio susidomėjimo pasaulėžiūriniais klausimais, aktyviai dalyvauja jų nagrinėjime. Savo asmeniškomis pratybomis jie pasisavina jiems pateikiamą medžiagą. Gyvenamoje aplinkoje, susidurdami su kitokiais principais, šioje organizacijoje jie išmoksta kritiškai tą aplinką ir jos daromą įtaką įvertinti. Idėjų kontroversijoje dauguma jų junta, kad ateitininkijos kelią jie gali pasirinkti savuoju gyvenimo keliu.

Atrodo jaunieji nariai jaučiasi užtikę šaltinį atsakymams į jiems rūpimus klausimus. Jie jaučia, kad tie savitarpiniai pasiaiškinimai plečia jų minties horizontus.

Ne vienas iš jų grįžę į namus iš tokių kursų, yra pasakę savo tėvams: "Iki šiolei aš buvau ateitininku sąrašuose, dabar esu ateitininkas savo dvasia".

Tuo būdu stovyklavietėse auga eilė jaunų pasaulėžiūriškai susipratusių vadovų jaunimo stovykloms, kuopoms bei jaunųjų narių globai. Svarbiausia gi užauga jauni, subrendę, sąmoningi žmonės, jaunos krikščioniškos asmenybės.

Užtenka žvilgterėti į jų aktyvumą, pasaulėžiūrinį nusimanymą, tautinį susipratimą, jų pasisakymus, kad padarytum išvadą — Štai ateina jauna sąmoninga ateitininkų generacija.

Jaunuomenė gyvenimo srovėj

Vertindami realų mus supantį pasaulį, matome įvairius sūkurius bei vingius, kuriais jaunuomenė yra įtakojama, kartais ją labai dezorientuojant. Tas destruktyvias įtakas norėčiau vertinti pagal savo asmeninį samprotavimą.

Tiksliųjų mokslų atstovai kartais yra pakaltinami per didele specializacija. Ir tai yra bandoma vadinti siaurumu neigiamąja jos prasme. Toks pakaltinimas yra neteisingas. Be abejo, platus išsilavinimas, gera orientacija visais klausimais ne tiktai tiksliųjų mokslų atstovui, bet ir kiekvienam asmeniui yra vertinga. Tačiau gretinti tiksliųjų mokslų atstovų specializacijos, kad ir siauresnės disciplinos srityje, su išsilavinimo siaurumu negalima, nes ir siauras specialistas gali būti plataus išsilavinimo žmogus.

Tiksliųjų mokslų specializacija turi ir gerų pusių. Tiksliųjų mokslų siauresni specialistai patarnauja visuomenei taikliau ir geriau. Siauri specialistai technologai visuomenei pateikia geresnius gaminius, specialybės chirurgai geriau atlieka specialias operacijas.

Bet kai laisvųjų menų, humanitarinių mokslų, atstovai pakrypsta į siaurumą, tai yra susitelkia ties kuria viena nuotrupa, ją ypatingai išryškindami, o kitas svarbias dalis nutylėdami, susidaro tragiška padėtis. Specialiu dėmesiu tiktai vienai nuotrupai, nesugebėjimu aprėpti visumos jie pasidarė skleidėjai dalinės tiesos, kuriai jau daugiau tinka ne tiesos, bet šališkumo, neobjektyvumo, tikrosios padėties iškraipymo vardas. Tuo būdu jie visuomenei nepatarnauja, bet daro žalą.

Štai jų keli atvejai:

1. sistemos bei reiškiniai yra vadinami vardais, neatitinkančiais jų reikšmę bei vertę,
2. niveliuojančio vienodumo siekimu bandoma neteisiai paneigti pasaulėžiūrinį jaunimo ugdymąsi, tai yra jų teisę į asmenybės individualumą,
3. pilnutines vertybes bandoma pakeisti dalinėmis vertybėmis,
4. dogmatinio konformizmo įtakoje žmogus yra aukojamas sistemai,
5. nelygios vertybės sulyginamos, norint vertesnę nuženminti.

Kad tie atvejai būtų labiau išryškinti, pateikiu kiekvienam tam siaurumui kai kuriuos faktus.

(Tęsinys sekančiame numeryje)

AR BŪSIM PO KONGRESO GERESNI ATEITININKAI?

Ateitininkų Federacijos Dvasios Vado Kun. Stasio Ylos žodis baigiant kongresinę puotą

Prie stalų lyg apgapės dalyviai baigiam kongresą šį vakarą. Stalai — simbolinė mūsų jungtis, kaip altorius šią popietę bažnyčioje. Tuo norisi pasakyti: puota pati savyje mum neturi prasmės. Susitikom ne dėl valgio. Mes nesam alkani fiziškai.

Mūsų alkis kaip keleivių, palikusių vieną uostą ir nesuradusių antro. Mūsų nuotaikos šį vakarą dėl to suskilusios tarp džiaugsmo ir rūpesčio. Džiaugtis jubiliejum yra mūsų **privilegija.** Tokią reikšmę turi žodis **jubilare.** Tokią prasmę išreiškia jubiliejai krikščionybės istorijoj. Rūpintis dabartimi ir ateitimi yra mūsų **pareiga.**

Kuo gi mes džiaugiamės? Ar tuo, kad nurašėm praeitin 60 metų, ar kad išlikom gyvi kaip sąjūdis? Išlikom, kai galėjom žūti per du pasaulinius karus ir keletą okupacijų. Galėjom pasimesti tremty ir emigracijoj. Neišnykom, nepasimetėm — išlikom ne dėl to, kad būtume vengę susidūrimo su audriu, nemaldžiu, kartais klastingu gyvenimu. Ne visi dėl to išlikom — nebe tuo pačiu skaičium, nebe tom pačiom jėgom, kurias buvom išugdę savu laiku, savoj žemėj. Švenčiam savo jubiliejų lyg kariai, grįžę iš fronto su giliais žaizdų randais. Tuo nesiskundžiam, anaiptol!

Tik mūsų džiaugsmas šiandien darosi labiau sukauptas, labiau santūrus.

Džiaugiamės tuo, kas mum dar liko, o liko turinys ir forma, ir rėmai. Tuo dalinomės ir vystome toliau. Ir toji galerija didingų personažų, kurie pasitraukė iš kovos scenos, tebešviečia, tebekalba likusiems. Jiem ir daug kam mes turėtume šiandien dėkoti, bet išskirtina padėka priklauso vienam. Jis lydėjo mus sėkmėj ir nesėkmėj, giedroj ir audroj per 60 metų. Be jo palaimos, įkvėpimo ir globos mūsų tėvynės dirvonai nebūtų virtę vėšliais kultūros barais. Be jo nebūtume pajėgę praverti daugeliui akių ir ausų, kurias pažeidė svetimi žaibai ir trenksmai. Ir mes patys ar būtume išmokę žiūrėti į žmogų ir tautą ne Markso, ne Lenino, ne Nietzschės, ne Sartro, o Kristaus akimis? Tas Vienas

pašaukė mus lyg beturčius, tariant šv. Pauliaus žodžiais, kad būtume patys turtingi tikėjimu ir kitus praturtintume savo tautoje.

Šiandien mūsų džiaugsmas panašus džiaugsmui šeimos, pasiekusios subrendimo ir išsiskleidusios ligi ketvirtosios kartos. Ar gi nesam tokia šeima, sąjūdinė šeima — su seneliais, kurie sąjūdį pradėjo ir kurių tik dalis beliko gyvi; su tėvais, kurie sąjūdį atgimdė ir jį globoja? Esam šeima su gyvastingu, daug žadančiu jaunimu ir su vaikais — jauniais ir jaunučiais. Turim šeimos narių organizuotų ir dar daugiau neorganizuotų, ir juos vadiname **ateitininkais dvasioje.** Daugelis gyvena tuo pačiu nerimu, ta pačia dvasia, ir kiek tokių įvairiuos laisvojo pasaulio kraštuos ir ypač tėvynėj! Jie šiandien nekalba, nes kalbėti negali, bet jie liudija tikrąją žmogaus-krikščionio-lietuvio vertę. Mūsų šaknys sakytume gilios, mūsų sąjūdžio šakos plačios ir mūsų įtaka prašoksta organizacinio judrumo rėmus.

Tai viena mūsų sąjūdžio gelmės krantinė, susieta su pradiniu uostu, su praplauktąja vaga. Prieš akis tebėr antroji krantinė su nežinomais uostais. Išlipti dar neturim kur, nes mūsų žygis, mūsų misija nebaigta — mus lydi įsipareigojimai dabarčiai ir ateičiai. Atrodo, net norėdami, neišsiskirstysim fiziškai, priešingai — dar labiau ieškosim vieni kitų. Bet, broliai, sesės, mums grėsia kitas pavojus — atsidurti seklumoj. Juk sąjūdis pradėtas ir įsiūbuotas, organizacija sukurta ir ideologija užbrėžta ne mūsų generacijų. Kaip lengva tokiu atveju pasijusti viską turinčiais ir nieko daugiau nebesiekiančiais! Ne tik lengva, bet rodos ir užtarnauta po 60 metų trauktis iš kovos fronto, atsikvėpti ir laukti atžymėjimo už nuoplenus. Lengva pagaliau tikėti, kad sąjūdis bus tęsiamas be mūsų asmeninės talkos, pagalbos, globos.

Tai nereiškia, kad mes trauktumės iš sąjūdžio gretų. Ne. Ir kas trauksis, vis tiek laikys asmenišką ryšį su buvusiais sąjūdžio draugais. Kur gi kitur ir su kuo galėtum labiau išsiblaškyti, užsimiršti, atsikvėpti? Mes ieškom draugų labiau nei bet kada, bet mažiau jų ieškom bendrai talkai ir kovai, mažiau alkstam turinio, vertybių, įkvėpimo. Tai laiko dvasia — **paviršiaus, ne gelmės dvasia,** ir ji plečiasi, pagauna mus tiesiog nejuntamai ir užraugia mūsų bendravimą pačiame sąjūdyje. O už jo ribų, kai einam į plačiąją visuomenę, kai ieškom dialogo su kitais, mes bandom būti ekumeniški, labiau platūs ir pakantūs. Ir įsigali, įsibanguoja mumyse kompromiso dvasia, ir tirpsta, menksta, išblėsta **principinė dvasia.** Pritrūkstam drąsos liudyti tiesą, dėl jos mažiau nerimstam, už ją kovojam mažiau, kaip sąjūdžio kūrėjai, primūnai, tęsėjai. Pranašas Izaijas sako — girdėjom šiandien lekcijoj: **Būkite drąsūs ir nebijokite!** Bet mes daromės bailiai, kaip rašė Vytautas Mačernis 1938 metais. Esam gal simpatiški ir draugiški, bet bailiai, kai Kristus reikalauja jį išpažinti prieš kitus.

Išpažinti sunkiau nei deklamuoti ir deklaruoti. Sunkiau išsiskirti, negu bėgti paskui madą. O **išsiskirti buvo pagrindinis šūkis** Dovydaičio deklaracijoj. Ateitininkai tuo ir buvo nauji anomis dienomis, kad atstovavo kitokias pažiūras, kitokį gyvenimo stilių. Išsiskirti reikia ypač dabar, kai aplinka demoralizuoja, kai pažiūros svyra agnostikon ir ateistikon. Dabartis juk nemažiau nihilistinė, kaip buvo praeitis. Materialistinė gyvenimo samprata ir hedonizmas užgožia vis labiau dabarties akiračius. Ir tie, kurie reaguoja prieš materializmą, vieni darosi anarchistais, kiti narkotikų vartotojais.

Mes patys kasdienėjam su šių dienų pilkąja mase. Kasdieninam tai, kas kilnu, kas šventa. Nebelaikom vertybėmis gero elgesio, pagarbos, švelnumo ir santūrumo. Mažinam moralinį lygį šeimoj ir to reikalaujam iš vadų organizacijoj. Dar vertinam tautiškumą, bet ar dėl to, kad jis žmo-

gų padaro pilnesniu? Dar jį deklaruojam lyg principą, bet jam įgyvendinti nebenorim aukos. Juk nesvarbu, į kurią bažnyčią nueisim — lietuvių ar nelietuvių: "visur tas pats Dievas!" Jei ateitininkai parodytų tautiškumo pavyzdį šiuo atžvilgiu, gal ir kiti pasektų. Jei ateitininkai labiau skaitytų savo lietuvišką spaudą bei knygą, gal ir spaudos reikalai kitaip atrodytų.

Štai kur ir kodėl gali suklupti mūsų organizacinis ir misijinis tęstinumas. Mes liksim ateitininkais, bet ar bebūsim tie patys savo dvasia? Būsim kartu, laikysimės lyg šeima, bet kuo beišsiskirsim? Džiaugsimės savimi, bet ar save dalinsim visuomenei ir tautai, ar jai nešim šviesos, drąsos, stiprybės?

Gyvenam II Vatikano šūkiu **atsinaujinti.** Ir patys turim šūkį: visa atnaujinti! Moksleiviai ir studentai savo vietovėse kartojo: sukruskim, įsijunkim, atsinaujinkim! Ar šiuo kongresu išjudės, sukrus, atsinaujins visa ateitininkija? Sesės ir broliai, prisipažinkim be iliuzijų ir savęs apgaudinėjimo, kad susirinkom į šią emigrantinę lietuvių sostinę ne geresnėj padėty, kaip anuomet žvejai — pasimetę, pavargę, išsiblaškę, įbauginti netikros ir neramios dabarties. Dar neišsiskirstom namo, dar esam kartu su savo vyskupais, dvasios vadais ir vadovybėmis. Jaučiam, mums per maža kongresinės demonstracijos ir deklaracijų — kažko dar laukiam. Tikim savo tikėjimu, viliamės savo sąjūdžiu, bet ar tikim, kad be Šventosios Dvasios mes neišeisim iš šių namų, negrįšim iš šio kongreso geresni ateitininkai, atnaujintojai savo šeimų, savo visuomenės, savo organizacijos? Mums reikia audros ir ugnies — supurtančios, persmelkiančios, uždegančios. Reikia dabar, reikės ypač ateinantiems dešimtmečiams.

ATIDUODU TAI, KĄ PATS GAVAU

Stasys Barzdukas

Pasaulio Lietuvių Bendruomenės pirmininko sveikinimo žodis VIII Ateitininkų Kongresui

Visų pirma nuoširdžiai dėkoju už pakvietimą į šį sukaktuvinį kongresą, įgijusį, kaip ir visi kiti ateitininkų kongresai, ne tik jų pačių, bet apskritai tautinės šventės pobūdį. Tai natūralu, nes ateitininkai yra kilę iš savo tautos ir dirba savo tautai. O darbai reiškiasi tikrai plačia skale: ugdymasis bei ugdymas, vadovavimas bei vykdymas, materialinė savo tautos gerovė ir dvasinė jos didybė. Šiandien ateitininkai yra svetur, bet iš esmės jie dirba tą patį darbą kaip ir tėvynėje. Čia jie kartu su visais kitais lietuviais taip pat kuria Pasaulio Lietuvių Bendruomenę pagal Lietuvių Chartos dėsnius: vieningoj tautinėj bendruomenėj vieninga savo valia siekia išlaikyti tautinę savo gyvybę ir tautinės kultūros kūryba bei ugdymu vykdyti Visagalio valią ir laisvo žmogaus pašaukimą.

Kas yra ateitininkai man pačiam?

Atsakymą suformuluoti padeda pergyvenimai. Kai penktadienio vakare atvykau į kongresinį literatūros vakarą, ateitininkus radau pasidalinusius: buvo pilna salė, buvo pilni takai lauke už salės klegančio jaunimo. Čia tuoj pasirodė nemaža mano pažįstamų, ir pirmasis mano klausimas jaunosioms draugėms bei draugams buvo provokuojąs: kodėl jie ne salėj, ne literatūros vakare? Jaunimas man atsakė: mes pačios ir patys esam "literatūra"... Čia pat pritariau, nes ir mes buvom tokie patys Kaune, Palangoj, kitur Lietuvoj. Kai brendom, kai vedėm, kai ėmėm auginti savo vaikus — tada ir mes atėjome į sales. Neabejoju, kad ateis į sales ir šių dienų ateitininkų jaunimas, mano rastas už salės langų kiemelio takuose. Nuoširdžiai jam to linkiu.

Ateitininkų eilėse jau esu daugiau kaip penkiasdešimt metų. Ir šis buvimas man reiškia jaunųjų mano dienų idealizmą, puikią visuomeninę mokyklą, kultūrinio bei valstybinio idealo rodomą kelią savo tautos, o dabar bendruomenės siekimuose. Žmonių išminties žodžiu tariant, ateitininkai mane pasodino ant tos "šakos", kuri yra mano gyvenimo ir tautinio darbo atrama. Šia proga prisimenu ateitininkų ideologą, savo prof. Stasį Šalkauskį, pabrėžusį, kad nepriklausomai Lietuvos valstybei atgimti buvo būtinas tautinis lietuvių atgimimas. Šiame atgimime reikšmingos ypačiai trys datos. Prieš 87 metus, t. y. 1883, Prūsuose sužibo "Aušra", padėjusi atgimimui pagrindą: "Kaip aušrai auštant nyksta ant žemės nakties tamsybė, o kad taip jau prašvistų ir Lietuvos dvasia!" Iki Lietuvos Nepriklausomybės 1918 Vasario 16-sios akto praėjo 35-eri metai, ir per juos subrendo ne tik tautinė, bet ir valstybinė lietuvių tautos mintis: pasidarė aišku, kad "tautinio gyvenimo pilnatvė reikalauja nepriklausomo valstybinio reiškimosi". Pagaliau 1918-40 nepriklausomybės metais tautinė sąmonė pasiekė tokį subrendimo laipsnį,

kokio lietuvių tauta ilgoj savo istorijoj niekados neturėjo. Dabar prof. Šalkauskis suformulavo vienos istorinės mūsų pamokos įsidėmėtiną išvadą: "Lietuvių tauta prarado valstybinę savo nepriklausomybę, kai valdantieji jos sluoksniai buvo nustoję tautinės ištikimybės, lietuvių tauta atgavo valstybinę savo nepriklausomybę, kai lietuvių tautos šviesuomenė buvo iškėlusi tautinio atgimimo šūkį ir pradėjusi tautinės kūrybos darbą".

Štai ta "šaka, ant kurios sėdim": ateitininkai buvo ir tebėra šios šviesuomenės eilėse. Tad ačiū jums už tai, ką iš jūsų gavau ir tebeturiu. Ką gavom ir tebeturim visi. Be ateitininkų nebūtų buvusios tokios Lietuvos, kokią turėjom. Be ateitininkų taip pat nebūtų nė tokios mūsų bendruomenės svetur, kuriai kiekvienas atiduodam savo įnašą. Tad stovėdamas jau savo gyvenimo saulėleidžio slenksty, šia išskirtine proga jums nuoširdžiai dėkoju už tą paramą, kurios tiek daug susilaukiam visi, kuriems tenka vykdyti patikėtus uždavinius ir atlikti iš jų kylančius įsipareigojimus. Ačiū! Jūsų taip pat reikia ir tai ateičiai, iš kurios kelsis būsimoji Lietuva. Tad su sveikinimais jums kartu perduodu ir PLB Valdybos linkėjimus: dirbkime kovokim dėl Lietuvos, kurią savo vizijose matom gražią kaip aušros spindulių gėlę, o Dievas tepadeda mums!

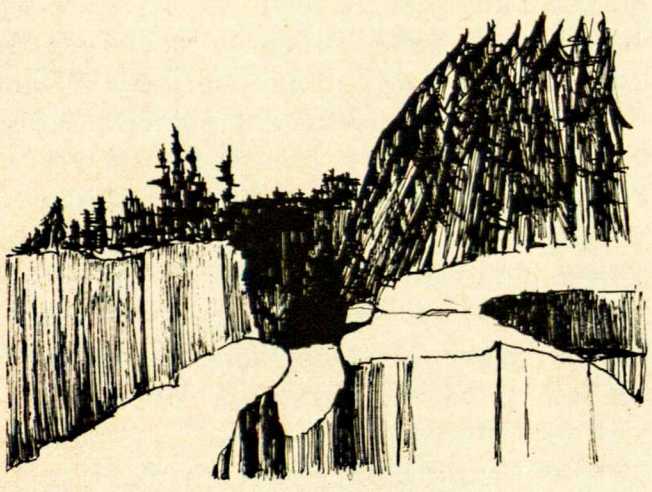

Kęstutis Gaidžiūnas

AKACIJA

Saulės nėra
Bet žiūrėk!
Gailestingas Dievas
Atsiuntė akaciją.

SKRENDA

Žaibo blykstelėjimas
ir malūno sparnai
skrenda vėju.

PATVORY

Derlius nuimtas
patvory
baidyklė mirus guli.

DALGIO

Auksiniai kviečiai
tinginiauja saulėje
laukdami dalgio.

VASARA

Nubaltintas senas tiltas
dumblinas vanduo
nuogi vaikai
karšta saulė... debesys ir lietus.

Vysk. Antanas Deksnys

KRISTAUS KVIETIMAS ATEITININKAMS

"Aš atėjau ugnies siųsti į žemę ir ko gi norėčiau, jei ne kad kūrentųsi?" (Luko 12, 49).

Minėdami šeštąją sukaktį Ateitininkų Federacijos gyvavime, susirenkame čia į Švč. Marijos Gimimo šventovę padėkoti Viešpačiui Dievui už gražiąją ir garbingąją Ateitininkijos istoriją per 60 metų kurtą, vargingą pradžią, bet išaugusią dėl pasiaukojimo, kančios ir pralieto kraujo ant tėvynės ir savo šventų įsitikinimų aukuro.

Kristau, Tavo aukoje mes šiandien dalyvaujame ir stovime prieš Tavo Šventąjį altorių. Ir ką mes turime tau, Viešpatie, pasakyti?

Žiūrėk, Viešpatie, kokie mes geri esame Tavo akivaizdoje! Mes esame išrinktieji sūnūs Katalikų Bažnyčios. Mes nuveikėme didelius darbus dėl tavęs. Mes tavo Bažnyčiai davėme daug kunigų, daug šviesuolių ir veikėjų...

Jei mes taip galvojame šią valandą apie save, Viešpatie, sustabdyk čia pat mūsų mintis ir mūsų pagyras. Nes, jei dar keletą žodžių pridėtume prie mūsų gerų darbų litanijos, tu apskelbtumei mus esant fariziejiškos dvasios — tesigiriančiais tik gerais darbais ir tuo pačiu nusigręžtumei nuo mūsų ieškodamas nusižeminusio muitininko, kuris neturi kuo pasigirti, o vien tik savo neatliktais darbais ir silpnybėmis.

Kai Saulius kelyje į Damaską išgirdo Kristaus balsą: "Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji" (Apd. 9,5), jis drebėdamas ir nustebęs paklausė: "Viešpatie, ko nori, kad daryčiau?" (Apd. 9,6). Ir ateitininkai, Sauliaus šūkio: visa atnaujinti Kristuje, vykdytojai, pradėdami naująjį dešimtmetį turėtų klausti šiandien Kristaus: "Viešpatie, ko nori, kad daryčiau?" Ir ką gi Kristus atsakytų? Panašiai gal, kaip Sauliui tapusiam Pauliumi tartų: "Eik į miestą; ir tenai tau bus pasakyta, kas tau reikia daryti" (Apd. 9,6).

Kristaus įsteigtoji Bažnyčia per Ananiją Pauliui nurodė kas reikia daryti — įsisąmoninti ir perimti Kristaus mokslą. Tai atlikęs jis atvyko pas šv. Petrą patikrinti ir tik tada išėjo anų laikų mokslo ir kultūros židinius atnaujinti visa Kristuje. Išėjo apaštalauti. Apaštalavimo darbai nėra baigti. Nei šv. Petras, nei šv. Paulius jų neužbaigė. Nesibaigė nė Bažnyčios misija šiandien.

Kai kartą Pijus X-sis paklausė savo patarėjų kardinolų: Ką jūs manote, kas šiandien yra labiausiai reikalinga daryti, kad išgelbėjus visuomenės nupuolimą?

Kardinolai jam siūlė įvairias priemones. Vieni patarė kurti daugiau mokyklų, kiti — statyti naujas bažnyčias, šventinti daugiau kunigų...

Bet šventasis, kuris gyveno ne vien savo laikams, bet pramatė Bažnyčios ateitį, atsakė:

"Ne tas yra pats svarbiausias reikalas. Šiandien reikalingiausia yra, kad kiekvienoje parapijoje būtų būrys dorovingų, apsišvietusių, pasiryžusių, drąsių ir tikrai apaštališkos dvasios pasauliečių. Jei šiuo metu mes, kaip Saulius, Kristaus pasiųsti

---

Pamokslas pasakytas VIII Ateitininkų Kongreso užbaigiamose Mišiose, 1970 m. rugsėjo 6 d., Marijos Gimimo bažnyčioje, Chicagoje.

pas Ananiją, jo klaustume, ko nori iš mūsų Kristaus Bažnyčia? Ananijas mums, Pijus X ar Pauliaus Vi-jo žodžiais atsakytų: Kristus nori, kad jūs dvasia atsinaujintumėte, kaip jūsų didis skaičius prieškongresinėje ateitininkų federacijos stovykloje pasiruošėte šiam jubiliejui.

Jaunime, Kristus nori, kad jūs kiekvienoje parapijoje, kiekviename mieste būtumėte tas būrys tikėjime ir moksle apsišvietusių pasiryžusių, drąsių apaštališkosios dvasios pasauliečių.

Kristus nori, kad jūs nepasitrauktumėte iš lietuvių parapijų jaunimo, bet eitumėte į jį ir su juo kartu apaštalautumėte savo parapijoje ir savo gyvenamoje vietovėje.

Kristaus Bažnyčia nori, kad jūs pripildytumėte lietuvių bažnyčias per lietuviškas pamaldas, kad jose pasigirstų jūsų nuoširdžios maldos, jūsų balsai garbinantys Dievą, jūsų jaunystėje.

Lietuvių kilmės jaunime, Kristus nori šiandien kad jūs apaštalautumėte ir mokykloje, universitete, kad jūsų draugai pažintų ir pamiltų tas tiesas, kurias jūs branginate ir iš jūsų dorovingo gyvenimo pažintų Kristų, kurio vardu jūs einate į pasaulį. Jūsų tarpe yra žinomas sąjūdis, kurio tikslas parodyti pasauliui, kad sąžinės laisvė ir religijos išpažinimo laisvė milijonams jūsų brolių ir seserų yra užgintas vaisius.

Neškite ir skelbkite savo draugams, kitokių pažiūrų jaunuoliams apie šią daromą skriaudą jaunimui, uždekite jų širdis ta pačia meile kovai už tiesą ir sąžinės laisvę. Jei prieš dešimtis metų Lietuvos studentai išgirdo ir išėjo apaštalauti jaunuomenėje pagal Pijaus X-jo planą, tas planas dar nėra pilnai įvykdytas, tas planas papildytas ir Vatikano II šios santarybos patvirtintas šiandien kaip upė išsiliejo visame pasaulyje. Mes esame tos srovės pagauti ir nešami. Turime tik būti atsargūs, kad netaptume išlieti iš krantų ir upės vagai nutekėjus, nepasiliktume atskirame pelkyne ar tvenkiny, kuriame buvęs tyras vanduo ima gesti.

Ateitininkija neprivalo užsidaryti savame kiaute; gyventi vien praeitimi ir tik trupinius numesti lietuvių katalikų Bažnyčios gyvenimui išeivijoje.

Ateitininkija turėjo ir tebeturi didelę misiją. Šio jubiliejaus proga, ateitininke, paklauski savęs, ar esi atlikęs savo misiją šių laikų Bažnyčioje?

Jei ne — tai, kaip muitininkas šventykloje, privalai prašyti Viešpaties atleidimo už misininko kataliko apsileidimus.

Neveltui juk Bažnyčia įtraukė į mišių liturgiją atgailos aktą, kuriuo prašome atleidimo ne tik už nusikaltimus papildytus mintimis, žodžiais, darbais, bet ir apsileidimu.

Katalikas, kuris šiandien tik žodžiais ir tik sau asmeniškai išpažįsta Kristų ir tik lūpomis tegarbina Jį, o neturi apaštališkosios dvasios ir meilės darbų — tėra tik skambantis katalikas.

Ateitininkai, netapkime tik skambančiais katalikais!

Visiems savo klausytojams, taigi ir mums, Kristus kalbėjo nuo kalno sakydamas:

"Jūs pasaulio šviesa... Tegul jūsų šviesa taip šviečia žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kuris yra danguje" (Mat. 5,14,16).

Brangūs klausytojai, atšventę šešiasdešimtą ateitininkijos gyvavimo sukaktį ir pradėdami naują dešimtmetį iš naujo užsidekime ta Kristaus šviesos ir meilės ugnimi ir eikime ir neškime tos šviesos ir šilimos į aptemdytą ir šaltą Kristaus meilei pasaulį.

"Aš atėjau ugnies siųsti į žemę ir ko gi norėčiau, jei ne kad kūrentųsi?"

Toks yra Kristaus kvietimas šiandien Ateitininkijai. Kūrenti Jo atneštą ir uždegtą ugnį.

Esame keisti padarai. Mūsų 8-jame Ateitininkų Kongrese buvo platinami ateitininkiški leidiniai. Buvo gera proga įsigyti vertingų knygų ir taip pat **Ateities** žurnalą. Deja, ta proga mažai kas pasinaudojo ir mūsų spausdintas žodis menkai buvo paremtas.

Keista. Kongreso metu turėjome net simpoziumą, kuriame buvo liečiama įvairios organizacinės problemos, diskutuojami klausimai, ieškoma sprendimų pačioms svarbiausioms blogybėms sumažinti. Tačiau nė vienas simpoziumo dalyvis net puse burnos neužsiminė apie mūsų ateitininkiškąją spaudą. Atrodytų, kad mūsų **Ateitis** ir kiti leidiniai su jokiomis sunkenybėmis nesusiduria, kad viskas yra gerai. Kad taip nėra buvo labai aiškiai pabrėžta, darant pranešimą apie žurnalo padėtį. Deja, pranešimas nedaug ką pažadino iš letargiškos apatijos. Dabar tenka spėti, kad tik koks nors nepaprastas sukrėtimas galės pirštu parodyti kokioje padėtyje yra atsidūrusi **Ateitis**, bei kiti mūsų leidiniai.

užuominos

Neskanus kąsnis. Iš tikro mūsų rūpestis dėl Ateitininkų Tarybos likimo nesibaigė. Prieš kongresą dejavome dėl Tarybos neveiklos. Rodos, joje turėjome žmonių, kuriems rūpėjo ir dar vis teberūpi ateitininkiški reikalai. Deja, Taryba ilgus metus miegojo ir nieko gero nenuveikė. O ji juk turėjo būti mūsų veiklos planuotoja, mūsų darbo gairių nustatinėtoja. Savo darbo visiškai neatlikusi ji numirė.

Kongreso metu buvo išrinkta nauja Taryba. Jei buvusios tarybos mus nuskriaudė savo neveikla, tai naujoji Taryba gali mus apvilti dėl savo nesugebėjimų įžvelgti į esamas ir būsimas problemas. Yapč mus gąsdina kai kurių naujų Tarybos žmonių baimė ar nesugebėjimas užsiangažuoti tais klausimais, kuriuos iškėlė du Kongreso paskaitininkai — dr. A. Damušis ir dr. A. Sužiedėlis. Viliamės, vis dėlto, kad Taryba atspės laiko reikalavimus ir išpildys sunkias pareigas.

Truputį keistas buvo pats Tarybos rinkimo būdas. Jis buvo vienu neskaniausių kąsnių Kongrese. Atrodo, kad grupė žmonių, susiorganizavusių kažkur vasaros stovykloje, primestinai įbruko jai patinkančių žmonių sąrašą. Daugumas atstovų mažai turėjo laiko ir priemonių kemšamus "skanėstus" atmesti. Tikėkime, kad naujoji Taryba išblaškys visas dvejones ir taps energinga mūsų veiklos formuotoja.

"Dabar žmogus ieško intensyvumo."

Prieškongresinė Stovykla

"Mes pirmą kartą paragavom, palyginant su moksleivių stovyklomis, tiek daug laisvės, ir man atrodė, kad buvom subrendę ir išnaudojom tą laisvę gerai. Tai asispindėjo mūsų net užsispyrusiam dalyvavime paskaitose, sporte, entuziastiškame dainavime, ir neblogame tvarkos palaikyme."

"Mes klausėmės paskaitų, diskusijų, matėme liūdnesnių ir daug linksmų momentų, jautėme jungiančią dvasią, ir linksmą nuotaiką, ir patys galvojome, svarstėm, nagrinėjom paskaitas, jose iškeltas mintis."

"Tos stovyklos aš asmeniškai šiek tiek bijojau. Tačiau nuotaika iš lėto keitėsi. Ateitininkijai matau šviesią ateitį. Kas to netikėtų po šios prieškongresinės stovyklos, būtų aklas."

"Nuostabu, kiek tokiam trumpam laike galima nuveikti!"

"Būkime atviri laikui ir ištikimi idealui."

LIETUVOS NACIONALINĖ MARIJAMPOLĖS BIBLIOTEKA

BŪKIME DIEVO MŪRININKAIS

Iš Domo Jasaičio prakalbos Kongreso banketo metu

Su virpančia širdimi ir džiaugsmu sveikinu ateitininkų pirmūnų vardu, atvykusius į didingą, karo audrų, revoliucijų ir net laiko rūdžių nesustabdomą Ateitininkų sąjūdžio 60 gimtadienį!

Drauge su jumis džiaugiuosi ta nauja gaivinančia nuotaika užgimusia šiame kongrese. Jam baigusis, ji neištiž, bet įkvėps ir skatins visas ateitininkų kartas didesniu veržlumu dirbti, kovoti dėl Lietuvos, siekti atnaujinti netik savo asmenyje, bet ir neatlaidžiai, nors ir klumpančiai, vykdyti didžiojo egzistencialisto šv. Povilo naujus amžius atskleidžiantį šūkį —Visa Atnaujinti Kristuje.

Šiandien yra žavu būti čia, stebėtis ir džiaugtis tuo įspūdingu ir daugiaspalviu susibūrimu. Kitaip ir negali būti, nes tai lietuvių tautos krikščioniškos jaunuomenės šešiasdešimties metų sutelktino darbo išdava. Tokio dvasinio ir kultūrinio darbo vaisiai būtų dešimteriopai įspūdingesni, jei mes galėtumėm tą didingą susitikimą sušaukti laisvoje Lietuvoje.

Mes esantys laisvėje ateitininkai prisimename mūsų vienminčius esančius už geležinės uždangos, esame jiems ištikimi ir drauge su jais meldžiamės — Tėvyne, tapki laisva, laiminga ir amžina...

Che Guevara — orgazmochlokratinės jaunuomenės ideologas ir idealas — grąsinančiai pasakė: "Jei pats Kristus stovėtų mano kelyje, aš, kaip Nietzsche, nesussvyruočiau sutraiškinti jį kaip minkštakūnį kirminą..." Paskalis pranašiškai numatė būseną ir įspėjo: "Jesus sera en agonie jusqua fin des siecles. Il ne faut dormir pendant ces temps-la". Tik bepaliovinis budėjimas gali sutrumpinti Kristaus agoniją!..

Mūsų veiklos erdvė buvo visa lietuvių tauta ir Lietuva. Todėl veržkimės už organizacijos ribų, tapkime katalizatoriais kitose gimininguose organizacijose ir už krėskime jas savo dinamišku idealizmu ir perteikime mūsų patyrimą sukauptą per 60 metų darbo ir kovų. Ateitininkai palaiko žėruojančius nesustingančio kūrybingumo ir ieškojimo židinius. Jie laiduos, kad mūsų kultūrinio ir religinio išsiskleidimo etapai, organiškai augs vienas iš kito.

Mes džiaugiamės, kad ir kitos ateitininkų sąjūdžio bangos yra tokios pat galingos ir išmeta į lietuvių visuomeninio ir kultūrinio gyvenimo krantus kūrybinio gintaro skeveldras, pilnėjančias visuomenišku, menu ir mokslu. Dabartinės ateitininkijos pajėgumą ir sugebėjimus įrodo šitas VIII Ateitininkų Kongresas. Tai neužmirštamas ir užburiantis įvykis. Jis nuskaidrins organizacijos narių nuotaikas ir suplienins jų valią.

Tesuskamba galingas valio jo planuotojams ir vykdytojams! Prisimindami, kad beveik tuo pačiu laiku vyksta Toronto mieste VIII L. Kat. Mokslo Akademijos suvažiavimas—suprasime kokią plačią vagą ateitininkija aria mūsų diasporos kultūriniame gyvenime. Esu tikras, kad tų suvažiavimų darbų atgarsiai pasieks ir okupuotą tėvynę, jos jaunimą...

Ateitininkija yra didingas medis. Ir šimtmetiniame ąžuole nėra jokių tarpeklių tarp šaknų, liemens ir šakų... Ir kol mes paliksime ištikimi amžinoms kristinėms idėjoms, jų negali būti pas mus. Visi ateitininkai turi bendras šaknis, stuomenį. Mūsų sąjūdis toks ilgaamžis ne dėlto, kad likimas jį lepino, bet dėlto, kad jis nebijojo, nevengė vargo kieto. Tik todėl, kad jis turėjo idealus ir visuomet, visokiose sąlygose atsirasdavo žmonių, apsisprendusių ne tik žodžiu, bet darbu ir gyvybės auka jų siekti. Jei tos idėjų ir veiklos sintezės būtų nebuvę, tai mūsų praeitis ir jos turis būtų visai kitokie, nes idealai, jei jie nesiekiame, yra tuščiaviduriai, o siekimai be idealų yra akli (Im. Kantas).

Išraukime iš mūsų sąjūdžio visą kas žaloja organizacijos vienybę, giedrią darbo nuotaiką ir savitarpinę brolybę. Kiekvienas iš mūsų teskuba į talką su geriausiomis mintimis, kas su švelniais jausmais, kas su apjungiančiomis pastangomis, o visi sutelktinai su gera valia.

Mūsų didingo sąjūdžio tikslai dar nepasiekti ir dar negreitai bus užkopta į kalną, kur buvo tartos neužmirštamos mintys. Kalno pamokslo žodžiai yra negriūvantys lieptai, pervedantys žmogų į sudvasintą būseną, ir gemančių žvaigždžių liepsnomis apšviestos gairės, rodančios žmogui kelius į substanciniai pakitėjusią jo ateitį.

Toje nuotaikoje gema mintys: žmogus, visuomenė, valstybė kristinėms tiesoms. Tik jų apsupime ir apsaugoje jie gali surasti išsigelbėjimą ir savo egzistencinę pažangą ir tobulą išsiskleidimą...

Supraskime mūsų dainiaus žodžius:

"Dieve pasaulis dar nesukurtas
Dievo šventykla dar nebaigta.
Tik pilkas akmuo išdalintas
Tik raumenims jėga duota.
ir būkime Dievo mūrininkais...

Tegyvuoja Ateitininkija!

Visi mūsų darbai veda į laisvą ir laimingą Lietuvą...

KAUKUOLĖ

Spokso...
Žiūri pro duobes nematomosios akys
Ir stebi amžių kaitalynę.

Skylė
Ten kaule iškalta
Pilkai melsvos odos ir venų masės.
Kadaise buvusi pilna

Ji matė ir stebėjo
Kas dėjosi aplink
Ir viską dėjo savo vieton
Pilkai melsvon susiraukšlėjusion odon
Kaip deda surūšiuotas kortas
Kartotekon griežton.

Ką išgyveno, ką ji matė
Nieks amžiais nežinos.
Ją gulinčią surado kalne
Tarp piūvenų
senųjų eglių spyglių ir lapuočių

Lietaus daug kartų išplauta
Ir vėjo išdžiovinta
Blizgėjo ji ir švietė ainiams.

Pamačius ją vis ėmė noras klaust:
"Kodėl...?" ar "Kaip...?" ar "Kas...?"
Bet tai ką ji turėjo pasakyti
liko, lieka, liks...
Atminimų skrynioje
Stipriai su spyna užrakinta.

Gabija

308

ĮSPŪDŽIAI IŠ PRIEŠKONGRESINĖS STOVYKLOS

Augusta Šaulytė

Sekmadienis – rugpiūčio 30 d.

Staiga pamatėm jau senoką, saulės, lietaus ir sniego nublukintą ženklą "Dainava" — vadinas jau reikia suktis dešinėn. Mane apėmė nesuvaldomas jausmas, nekantrumas pamatyti tą vietą, kurioj praleidau daug vasarų jaunučių ir moksleivių stovyklose. O gi dabar, kaip kandidatė į studentus, laukiau ko nors nepaprasto — tikrai nenusivyliau.

Dainavos gražia gamta beveik nebuvo galima stebėtis, nes dėmesį nutraukė stovyklavietėj aiškiai verdantis kermošius. Pasukus keliuku ties "baltaisiais rūmais", akį užgavo begalybė pastatytų mašinų su atidarais bagažninkais, aplink kurias buvo sukrauti čemodanų kalnai. Žmonių būriai narstė pro duris, kiti lauke šnekučiavosi, treti ruošėsi žygiui kalnelin į barakus. Netrukus ir aš su draugėm virtom tos masės nariais — reikėjo pas sekretorę Elenutę Razgaitytę užsiregistruoti. Tą atlikusios apsikrovėm ryšuliais ir drąsiai kopėm į kalnelį. Alsuodamos pasiekėm viršų. Bet vos pravėrėm barako duris, kai apipuolė mus būrys seniai matytų draugių: apkabino, čiupo mūsų įvairius ryšulius, ir vedė prie paskirtų lovų. (Pastebėjau, kad panašūs "sutikimo daliniai" priėmė visus naujai atvykusius.)

Penktai valandai jau praėjus, reikėjo pasiruošti iškilmingam prieškongresinės stovyklos atidarymui. Spiegiantys Loretos Vainienės ir Birutės Balčiūnaitės, mergaičių vadovių, švilpukai, sušaukė visas į rikiuotę. Mano nustebimui, tvarkingai nužygiavom prie vėliavų. Tenai, žinoma, pamačiusios berniukus, ieškojom "draugų", o "draugai" dairės ar nepamatys "draugių". Tuo tarpu P. Baltakis ir A. Razgaitis, vyrų vadovai, stengėsi sudaryti bent tvarkos vaizdą. Šį linksmą triukšmą pajėgė bent trumpam pertraukti tik stovyklos vyriausio vado, Vinco Kolyčiaus įsakymas pakelti vėliavas. Rimo Juzaičio akompanuojami akordeonu, ir B. Prapuolenio, A. Rygelytės, muzikos vadovų vedami, sugiedojom tautos ir ateitininkų himnus. Pranešimus pravedė stov. komendantas S. Rudys; jis mums pristatė stovyklos administraciją, vadus ir spaudos skyrių atstovus: Jurgį Oniūną, Gabiją Juozapavičiūtę, ir Dalią Jasaitytę.

Sekė Baltuose rūmuose Tėvo Kijausko, stovyklos programos vedėjo, moderuotas simpoziumas "Ateitininkijos bei sąjungų bendra padėtis." Dr. J. Pikūnas, Federacijos Vadas žiūrėjo į temą iš Federacijos taško, pabrėždamas, kad be asmeniško žmogaus ugdymo, organizacijos gerovei reikia nariams bendrai veikti. Sendraugių vicepirmininkas Arvydas Barzdukas, nurodė sąjungos veikimą, ypač jos finansinę paramą MAS ir SAS. Antanas Razgaitis, studentų vadas, nusiskundė dėl mažo SAS veikimo. Buvęs MAS pirmininkas Algis Puteris siūlė JAS (Jaunučių Ateitininkų Sąjungos) įsteigimą, kad moksleiviai galėtų sėkmingai veikti.

Uždarius simpoziumą sekė Mišios. Nežiūrint oro tvankumo ir tėvo Kezio šviesų kaitrumo (filmoms sukti), stovyklautojų nuotaika nesudrėko —tiktai apetitas pagerėjo. Po Mišių, visi trankydami kėdes, puolė prie stalų vakarienės valgyti.

Vakare vyko L. Nainytės ir V. Kliorio, vakarinių programų vedėjų, suruošta dainų ir šokių programa. Pasirodė ne tik Clevelando Grandinėlė, bet ir patys stovyklau-

tojai šokdami, trepsėdami ragučių polką ir siūbuodami, dainuodami. Baigėm dieną giesme "Kaip grįžtančius namo paukščius," kuri savo mintimi ir jaudinančia meliodija įstrigo visiems į širdis.

Pirmadienis —rugpiūčio 31 d.

Pirmadienio rytą pradėjom Nijolės Balčiūnienės vedamos į mankštą. Abejojau ar Paulius Alšėnas, vyrų sporto vadovas, buvo toks negailestingas, kaip jinai. Visus sąnarius išsinarinę, apsitvarkę, išklausę šv. Mišių, papusryčiavę, ir pakėlę vėliavas, traukėme į salę pirmąjai iš aštuonių darbo paskaitų. Kalbėjo Ateitininkų Federacijos dvasios vadas, kun. prof. Stasys Yla tema: "Ateitininkai 2010 metais." Nusprendęs, kad už 40 metų organizacija dar gyvuos, kun. Yla išnagrinėjo ateitininkų išsilaikymo sąlygas, persiorganizavimo klausimą, jaunųjų radikalų įtaką išlaisvintos Lietuvos atveju.

Nors paskaita buvo ilga, jos visi klausės su didžiausiu atydumu, ir po to tęsėme vikrias diskusijas lauke. Pavalgius pietus, sporto aikštėje vyko įvairios rungtynės — žaidėm krepšinį, kvadratą, ir labiausiai tinklinį. Chicaga laimėjo.

Išsiblaškiusių stovyklautojų dėmesį tuojau pagavo antras pirmadienio paskaitininkas kun. Antanas Paškus, kurio tema: "Mūsų pasaulėžiūrinė bazė po Vatikano II suvažiavimo." Kalbėdamas apie suasmenėjimą, kun. Antanas pastebėjo, kad nors šiandien iškeliama vis daugiau žmogaus svarba, ieškomas tik jausminis pasitenkinimas padarantis žmogų vergu. Jo nuomone, individas turi nesitenkinti tokia padėtim savyje ir visuomet siekti kilnesnio tikėjimo pajutimo.

Pirmoji diena stovykoj buvo neįprasta ir savo vakarine programa: fuksų vakaras. Jis buvo kreiptas ypatingai į tuos, kurie pirmą kartą dalyvavo studentų stovykloje. Šie fuksai tarnavo paskirtiems viešpačiams ir vakare prie laužo išpildė juokingus pasirodymus.

Antradienis — rugsėjo 1 d.

Kaip paprastai reikėjo anksti keltis ir eiti į mankštą. Tačiau diena tokia graži, kad niekam nebuvo gaila tai daryti. Po vėliavų pakėlimo buvo stovyklautojams pristatytas vėliau atvažiavęs stovyklos dvasios vadas, tėvas Saulius Laurinaitis. Baltuose rūmuose sekė jo paskaita: "Krikščionis ir gyvoji dvasia." Patrauklia, dinamiška kalba tėvas Saulius tvirtino Dievo realybę ir ragino mus tikrai "Visa atnaujinti Kristuje."

Antroji dienos paskaita, kuri sekė sportą, buvo dr. Vytauto Vyganto tema: "Kodėl aš išstojau iš ateitininkų — angažavimasis." Prelegentas nagrinėjo kaip, kada ir kodėl nubyra žmonės iš organizacijos.

Vakaro programoj šios abiejų paskaitų mintys buvo jausmingai įgyvendintos Mišiose, prieš kurias buvo duotas bendras išrišimas. Entuziastiškai prisidėdami stovyklautojai tikrai pajuto Mišių šventą ramybę. Antrą pilną dieną stovykloj baigėm giedodami savo pamiltą giesmę "Kaip grįžtančius..."

Trečiadienis — rugsėjo 2 d.

Trečiadienio rytas buvo ypatingas dr. Ant. Sužiedėlio paskaita: "Ateitininkas gyvenime." Mus, kaip ateitininkus, dr. Sužiedėlis kritikavo kadangi užsibrėžę kilnius, taiklius principus, nedažnai juos įgyvendiname, arba įgyvendiname labai siauroj savo gyvenimo sferoj, užmiršdami apie bendras pasaulio problemas už kurias taip pat esame atsakingi. (Jo paskaitos pilnas tekstas š. m. spalio "Ateityje" — Red.)

Po pietų ir sporto, tėvas Kijauskas pristatė stovyklautojams temą: "Veikimo metodai." Savo paskaitoj jisai apibrėžė veikimo savoką, veikimo tikslus, vadų ugdymą ir jų pareigas organizacijai.

Sekė diskusijos ir po jų valgėm vaka-

rienę. Vakarui buvo suplanuota nepaprasta programa. Nors ir neturėjo daug laiko, puikiai pasiruošę stovyklautojai suvaidino "Man for All Seasons" vaidinimą, išverstą lietuvių kalbon V. Kliorio. Baigėm vakarą tėvo Laurinaičio ir pačių stovyklautojų išgyvenimų pasidalinimu vadinamoj "spontaniškoj" maldoj. Pagal tradiciją užgiedojom kelis kartus "Kaip Grįžtančius...", prieš išsiskirstydami į barakus nakčiai.

Kažkodėl šį vakarą visus apėmė keistas nerimas. Nors išoriniai visi ruošėsi eiti gulti, niekas negalėjo eiti miegoti. Jokie vadovų grąsinimai nepadėjo. Mat, mergaitės planavo berniukų barakų masinį užpuolimą — atsilyginti vyrams už visas mergaitėms padarytas štukas. Paaiškėjo, kad berniukai taip pat galvojo, nes truputį prieš mūsų žygį jie užpuolė mūsų barakus. Sekė kelios minutės klyksmų, rėkavimo, bėginėjimo. Dėka stovyklos komendanto ir vadovybės, "sukilimas" buvo greitai numalšintas, abi pusės savotiškai patenkintos. Išvargę, noriai visi ėjom gulti.

Ketvirtadienis — rugsėjo 3 d.

Paskutinei pilnai stovyklos dienai išaušus suprantamai buvo daug sunkiau atsikelti. Jei ne kas kitas, tai mus pažadino Algio Žukausko paskaita apie tarpsąjunginį bendradarbiavimą. Labai tiksliai, moksliška kalba apibūdinęs bendravimą, Algis Žukauskas aiškino, kad bendravimas priklauso ne tik nuo sąjungų visumos, bet ir nuo pačių narių. Pavalgę pietus stovyklautojai rinkos sporto aikštėn pabaigti įvairias rungtynes. Reikėjo pripažinti faktą, kad Clevelandas yra ateitininkų sportininkų sostinė, nes to miesto žaidėjai laimėjo beveik visas rungtynes.

Pavakaryj išgirdom kun. Kęstučio Trimako idėjas tema "Dinamiškas veikimas". Pabrėždamas geram veikimui reikalingus motyvus, jisai mus perspėjo nesigėrėti ateitininkų praeitimi, tuo pačiu nepasitenkinti vien įdomiu laiko praleidimu organizacijoj. Tik su gerais vadais ir pasiaukojančiais nariais tegali organizacija klestėti.

Būreliuose paskutinį kartą padiskutavę temą ir pavalgę, ruošėmės savos kūrybos vakarui. Salė buvo išpuošta, taip, kad sudarytų kavinės vaizdą. Prie žemų, iš plytų padarytų staliukų, sėdėjo stovyklautojai ir valgė naktipiečius klausydami įdomiai išpildytų pasirodymų: dainų, eilėraščių, šokių. Tuomet prisidėjo ir stovyklautojai — visi dainavo, šoko. Mūsų mylimos giesmės paskutinis posmas kartojos šimtus kartų, kol Dainavoj garsai nutilo ir šviesos užgęso.

Penktadienis — rugsėjo 4 d.

Nors ir nedaug teišmiegojom, net ir neraginami kėlėmės. Šiandien visi kalbėjo apie važiavimą į Chicagą — reikėjo susipakuoti ir išvalyti barakus. Mišiose visa širdimi įsijungėm. Per pusryčius padėkojom Algiui Juzukoniui, kuris maistą parūpino, ir virėjoms, kurios tą maistą taip skaniai paruošė. Visų akyse, kuriose per savaitę matės tik džiaugsmas, dabar pasirodė ir liūdesys. Viens kitą raminom kalbėdami apie susitikimą Chicagoje, kongrese. Savo jausmais ir išgyvenimais suvienyti, mes ateitininkai apleidom stovyklą, išsivežę savo nuotaiką ir pasiryžimą — Dainava liko tuščia ankstyvo rudenio saulėj.

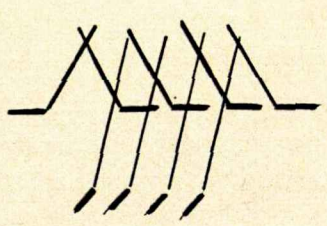

DIENORAŠTIS IŠ MOKSLEIVIŲ STOVYKLOS WASAGA, KANADOJE

Indrė Baužaitė

Sekmadienis — liepos 26 d.

Švilpukai ir vadovų linksmi balsai pasveikino naujai atvykusius stovyklautojus. Ne vienas prisiminė praėjusias stovyklas ir jų įspūdžius. Stovykla buvo oficialiai atidaryta per vėliavos pakėlimą. Ten p. Kolyčius pasveikino mus atidarymo proga ir pristatė komendantą p. Manglicą ir vadovybę. Nors ir ne savu noru, vėliau buvom supažindinti su Wasagos taisyklėmis. Įdomesnės valandos buvo praleistos besimaudant ežere ir vakare linksmąvakaryje, kur šokom, dainavom ir jau išdykavom.

Pirmadienis — liepos 27 d.

Kai atsikėlėm pirmadienį, mūsų malonaus stovyklavimo sapnai greitai išgaravo. Regina Kryžanauskaitė ir Ramūnas Underys, sporto vadovai, beširdiškai mus ragino į mankštą — išeities nebuvo. Stovyklos nuotaika atsigavo per pusryčius ir narsūs balsai jau skambėjo per visą stovyklavietę. Pirma diena tikro stovyklavimo mums atnešė daug naujų užsiėmimų ir paskaitų su diskusijomis. Laima Gustainytė pravedė įdomias diskusijas apie jaunimą ir iškėlė kelis svarbius klausimus liečiančius jaunimo tikslus. Vėliau buvo pravestos vandens ir smėlio rungtynės, po kurių likome visi vienodai švarūs. Gerai pavargę, praleidom vakarą dainuodami ir svajodami prie liepsnojančio lauželio.

Antradienis — liepos 28 d.

Jau gerai susipažinę su stovyklos gyvenimu, susiradom būdus apeiti stovyklos taisykles, bet kurias — tai negalim sakyti. Sugadintų visą įdomumą vadovams. Ką naujo šiandiena atneš? Užsiėmimų būreliai pagaliau sudaryti, visi energingai dirba norėdami gerai pasirodyti savo srityse. Nakties žaidimai — tai visų laukiami! Apsiavę patogiais batais, rengėmės lakstyti. Bet kaip visi geri dalykai, taip ir šie malonumai greitai pasibaigė. Gęsta šviesos nameliuose ir nutyla stovyklos gyvi balsai.

Trečiadienis — liepos 29 d.

Tai šiandien mūsų didžioji iškyla. Tik vienas liūdnas reikalas: reikia dar anksčiau keltis. Bet ką gali padaryti? Nuostabu kaip švariai visi atrodo po kelių dienų Wasagos smėlio. Su daina išvažiavom į Stratfordą. Ten matėme vaidinimą, "School for Scandal." Bendra nuotaika gera; atrodo, kad visiems patiko. Nors pavargę ir užkimę nuo dainavimo, grįžome gyvi į stovyklą, kur laukė mūsų "patogios" lovos.

Ketvirtadienis — liepos 30 d.

Jau darosi gan liūdna. Atrodo, kad išeities nuo mankštos nerasime. Regina ir Ramūnas, matyt, turi begalinę energiją. Stovyklautojai, laisviau pasijutę, pradėjo išdykaut. Bet kokia būtų stovykla be linksmumo? Pirmą kartą praleidom rimčiau vakarą. Be juokų, pagerbėm partizanus ir nuėjom gulti, kiekvienas su savo įspūdžiais.

Penktadienis — liepos 31 d.

Visi saugojasi neužsigauti kojų ir ieško būdų taupyti energiją. Visą dieną mes spėliojam, kas laimės šokių konkursą. Gerai pasimankštinę laukiam vakaro. Bet laikas neina greitai. Tam laikotarpy radom progos "pakrikštyti" Joną Naką ir Paulių Kurą gimtadienio proga (ta proga, dar kelis "pakrikštyjom"). Šokių konkurso rezultatai labai įdomūs. Stovyklautojų pirma vieta — Ramunė Stravinskaitė ir Raimundas Paškauskas, antra vieta — Vida Javaitė ir R. Kaminskas, trečia vieta —Rūta Vaškevičiūtė ir Jonas Trumpickas. Vadovybės laimėtojai: Loreta Krikščiūnaitė ir Vytenis Čyvas — pirma vieta, Neringa Vindašiūtė ir Jonas Nakas — antra vieta. Kojos pavargę, rūbai drėgni, galvos skauda, bėgom miegot!

Šeštadienis — rugpiūčio 1 d.

Laukiam, laukiam! Jau praėjo viena savaitė, rengiamės priimti tėvelius į svečius. Neaišku,, ar stovykla džiaugiasi ar verkia? Dulkės tik skrenda, kai mes darbščiai valom namelius. Visą dieną praleidžiam kaip tvarkingi, mandagūs ir rūpestingi stovyklautojai. O kokią puikią vakarienę programą mes esame parengę: laužą su žaidimais. O žaidimai nepaprasti: Rima Kažemėkaitytė su Algiu Juzukoniu parodė mums kaip dailiai dantis valyti, Rimas Kuliavas išsirinko gražią merginą per susipažinimo žaidimą, o per kojų atpažinimo konkursą, Laima Gustainytė buvo sumaišyta su Ramūnu Underiu. Pilni įspūdžių ir tėvų įsakymų ėjom gult!

Sekmadienis — rugpiūčio 2 d.

Per greitai atėjo sekmadienis. Nereikėjo taip anksti keltis (pirmą kartą gerai išsimiegojom). Pasirengėm iškilmingoms Mišioms, po kurių stovyklautojai ir svečiai pavalgė šeimininkių rūpestingai paruoštus pietus. Popietę, kaip visada, praleidom pūškaudami ežere. Grįžę į stovyklavietę, visi susirinkom į salę simpoziumui. Tema: Lietuviškumas tremtyje. Diskusijose dalyvavo trys tėvų atstovai ir trys stovyklautojai: Rita Razgaitytė, Indrė Baužaitė ir Jonas Trumpickas. Moderatorius, Manglicas pastebėjo, kad tėvai idealistiškai nusiteikę, o jaunimas realistiškiau žiūri į lietuviškumą. Vakarą praleidom klausydami literatūros kūrinių: stovyklautojų ir modernių raštyojų

Pirmadienis — rugpiūčio 3 d.

Tėvams išvažiavus, grįžom prie senų papročių ir linksmybių. Vėl tyška vanduo, skrenda smėlis ir skundžiasi vaikai, kad reikia daryti mankštą. Šiandien prasideda antra savaitė paskaitų, bet mes nenusimenam, nes paskaitininkai geri, temos įdomios (nors daugelis džiaugiasi kai pasibaigia). Buvo smagu maudytis didelėse bangose, kurios priminė daug kam Atlanto vandenyną. Laisvalaikio metu buvo progos pasiruošti ir vakaro programai - karnavalui. Vakaras linksmai prabėgo: vieni "apsivedė", kiti bandė laimę žaidimuose, bet visi lankėsi pas "Drauges" kur malonios mergaitės davė pavargusiems "Masažus."

Antradienis — rugpiūčio 4 d.

Šiandien pasimankštinsime — rengiamės sporto šventei. Žada būti nuotaikinga diena. Po maldos palaimint šventei, visi susirinko sporto aikštėje stebėti bėgimo konkurso. Mūsų narsus Olimpinis bėgikas, Jonas Nakas, vos nepametė savo paklodės benešdamas ugnį. Čia daug kas turėjo progos parodyti savo atletiškus sugebėjimus. Geriausiai pasižymėjo: Renata Slapšytė, Liudas Kuliavas ir Antanas Milišauskas. Plaukimo rungtynės buvo perkeltos kitai dienai, kadangi bangos dar buvo per žiaurios. Susikaupimo vakare turėjome progos pagalvoti kokie mūsų tikslai stovykloje ir bendroj lietuvių veikloj.

Trečiadienis — rugpiūčio 5 d.

Vėliava, mišios, pusryčiai ir tvarkymasis. Atrodo bus gan paprasta diena, bet viskas pasikeitė, kai sužinojom, kad vakare bus kaukių balius. Vakaras per greitai atėjo — vos spėjome apsirengti. Šokių metu teisėjai gerai apžiūrėjo juokingai apsirengusius stovyklautojus ir vadovus. Užbaigiant vakarą buvo išduotos premijos: Gražiausia — Ilona Bubelytė (ragana), juokingiausi — Rūta Vaškevičiūtė ir Vytenis Čyvas ("Bobsy" dvynukai), originaliausios — Ramona Vaičiūnaitė ir Indrė Baužaitė (1920 m. porelė). Būrelio premiją gavo "Supapirizuoti" ir "Numeris5", kurie vaizdavo "tankus."

Ketvirtadienis — rugpiūčio 6 d.

Bus ilga varginga diena... žygiuojam "Ateičiai." Kas ištesės visas 24 mylias? Žygis buvo į p. Vaškevičių ūkį ir atgal į stovyklą. Vieni dar ėjo į ūkį, o kiti jau skubėjo grįžti stovyklon. Dienos didvyris buvo Antanas Gudinskas, kuris ne tik pirmas grįžo, bet paskutiniasias mylias parbėgo. Buvom dėkingi vadovams, kurie mūsų laukė pakelėje su gėrimais ir sausainiais. Bet didžiausia padėka priklauso p. Pikūnienei, mūsų gailestingai seseriai, kuri visą dieną praleido ligoninėj tvarkydama mūsų pratrintas kojas. Vakare visi pailsėję, žiūrėjom anglišką filmą, valgėm kukurūzus ir dalinomės dienos įspūdžiais.

Penktadienis — rugpiūčio 7 d.

Kaip greitai bėga laikas — jau penktadienis! Kojos dar skauda po žygio. Norėtumėm palakstyti, bet kojos neneša. Visi einam maudytis, nes oras šiltas, o vanduo atgaivina. Dienotvarkėje — numatytas talentų vakaras, bet iš moksleivių savanorių labai mažai, tai programą pravedė jaunučiai. Programai pasibaigus, jaunučiai ėjo gult, o moksleiviai susirinko laužavietėje laužui.

Šeštadienis — rugpiūčio 8 d.

Mūsų paskutinioji stovyklos diena. Vadovų dalis jau išvažiuoja. Atsisveikinam su Regina Kryžanauskaite, Laima Gustainyte, Gabija Juozapavičiūte ir Ramūnu Underiu, kurie keliaus į Neringos stovyklą vadovauti. Paskutinį kartą vieni kitus gerai "aptaškėm", kad prisimintumėm visus iki sekančių metų. Užsiėmimų būreliai užbaigė savo darbus ir išreiškė padėką būrelių vadovams. Kaip ir visais metais, paskutinį vakarą praleidom prie laužo. Laužą pravedė Dainora Juozapavičiūtė su Vytenio Čyvo ir Vaidoto Vaičiūno pagalba. Laužui pasibaigus, visi stovyklautojai (be tėvelių) pasipuošę susirinko salėje šokiam. Pabaigėm vakarą susikabinę dainuodami: "Oi sudiev, sudiev!" Kaip gaila, taip greitai pasibaigė!

Sekmadienis — rugpiūčio 9 d.

Švelnūs balsai liūdnai girdėjosi laužavietėje. Tai "Draugių" būrelis paskutinį kartą prikels stovyklą — rytoj jau tik prisiminimai. Lagaminus sukrovę, visi kraustosi iš namelių. Gražiai apsirengę pakeliam veliavą ir laukiam Mišių. Atsisveikinam su draugias ir pažadam kuo greičiau pasimatyti. Per Mišias, visi jungiamės kaip broliai ir seserys bendrai aukai. Pagaliau, ateina laikas stovyklą uždaryti. Šia proga p. Kolyčius, p. Maglicas ir kun. Prakapas tarė žodį. Tada buvo įteiktos stovyklautojų nubalsuotos premijos, po kurių nuleidom vėliavas giedodami Lietuvos himną. Stovykla oficialiai uždaryta, ašaros pradėjo riedėti ir stovyklautojų naujas šūkis: "Grįšim," sklido per visą Wasagą.

WASAGOS MOKSLEIVIŲ STOVYKLOS
1970 M. PREMIJOS

Nuotaikingiausia:	Ramunė Stravinskaitė
Lietuviškiausia:	Indrė Baužaitė
Darbščiausia:	Aldona Barysaitė
Mandagiausias:	Linas Čepas
Juokingiausias:	Viktoras Slapšys
Su didžiausia šypsena:	Vytautas Gedrimas
Pavyzdingiausi:	Rūta Čepaitytė
	Antanas Gudinskas

Geriausi būreliai

Draugės II
- Indrė Baužaitė
- Rūta Čepaitytė
- Vida Juzukonytė
- Rasa Saulėnaitė
- Renata Slapšytė
- Ramunė Stravinskaitė
- Ramona Vaičiūnaitė
- Rūta Vaškevičiūtė

Ramunėlės

- Raimundas Butkevičius
- Antanas Gudinskas
- Marius Gudinskas
- Algis Nakrošius
- Raimundas Paškauskas
- Edmundas Razma
- Arvidas Šeštokas
- Viktoras Slapšys
- Jonas Trumpickas
- Antanas Urbonas

MOKSLEIVIŲ ATEITININKŲ STOVYKLA NERINGOJE

Jonas Vainius

Ar tai ne ta vietovė Lietuvoje, kur žiemos vėjas kaukdamas verpetais suko marių smėlį į begalinių formą kopas? O vasaros metu prie saulės kaitinančių spindulių lietuviai sau atostogaudavo ir kepindavosi saulėje leisdami kūnams atsigauti šviežiame ore ir pajūrio mėlyname vandenyne. Ta graži vietelė prie Baltijos Jūros Neringa vadinosi, ir štai mes anapus Atlanto taip pat traukiame Neringos link — tik ne tos lietuviškos Neringos, bet jau čia kitokios: amerikoniškos. Mūsų Neringa yra Vermonto kalnuose. Artėjant prie stovyklos pradeda retėti ūkiai ir tankėti miškų žalumynai, o statūs kalnai verčia automobilius iš paskutiniųjų jėgų traukt aukštyn. Išvydome pagaliau šalia kelio ženklą su liepsnele ir užrašu "Neringa". Pasukome žvyruotu keliu ir vėl kopėme aukštyn siauru dulkėtu keleliu iš abiejų pusių apsuptu tankiu mišku. Pačioje kalno viršūnėje išvydome ir pačią stovyklavietę: čia mūsų laukė dvylika tuščių namelių, didžiulė dulkina aikštė, tik ką pradėta įrengti sporto aikštė ir dvi vonios. Palipus žemyn šaltas kalnų upelis pildė švariu, šaltu vandeniu tvenkinį kuriame ėjome maudytis. Ant smėlėto kranto, be irklų laukė vienas laivelis. Seselės nekantriai laukė atvažiuojančių svečių ir naujos stovyklos prasidedant.

Po pietų per stovyklos atidarymą rugpiūčio 9 d., Seselė Paulė palygino mus labai atitinkamai: "Jūs esate žiburiai ant kalno — žibėkite." Nuo mūsų priklausys kiek mes šviesime. Toliau Rygelis pristatė stovyklos vadovybę: komendantas — Petras Vainius, kapelionas — kun. Šulcas iš Vokietijos, ideologinės programos vedėjas — Vytautas Kliorys, programos vedėja — Gabija Juozapavičiūtė, vakarinių programų — Gita Merkevičiūtė, mergaičių vadovė — Laima Gustainytė, berniukų vadovas — Ramūnas Underys, sporto vadovė — Regina Kryžanauskaitė, jaunučių vadovė — Aldona Kairienė. Prie pagrindinių vadovų dar prisidėjo visa eilė padėjėjų: Danutė Vaškelytė, Ramunė Buivytė, Suzana Pauliukonytė, Monika Vainiūtė, Onilė Vaitkutė, Eglė Juškaitė, Jonas Vainius, Antanas Rygelis, Algis Norvila, Vytautas Maciūnas, Antanas Dambriūnas, Jonas Nakas, Gintaras Aukštuolis ir Rimas Kasputis. Vakare buvo senų draugysčių atnaujinimas, naujų suradimas ir bendrai geras pasilinksminimas jaunučiams ir moksleiviams. Visas mūsų šimtas dvidešimts gerai praleidę laiką ir pavalgę naktipiečius nuėjome gulti. Pirmoji popietė stovykloje dingo jau praeitin. Laukia rytojus!

Kalno viršūnėje ir saulė atrodo daug arčiau. Taip ji ir mus visus anksti prikėlė. Prikėlė ne vien tik mus, bet ir deja,

prikėlė vadovus, kurie negalėjo išturėti ir pradėjo švilpt ir šaukti "Mankšta!" Po atlikimo visų ryto reikmenų, pasisotinę, ėjo me Vyto Kliorio paskaiton — "Kur mes einame?" Vytas kalbėjo mums, kad esame teistai, katalikai, kad mūsų idealas yra Kristaus atnaujinimas savyje ir jo nešimas visiems. Sporte, galėjom pasirinkti tinklinį, futbolą, beisbolą, krepšinį ir t.t. Reikėjo padėti gana daug pastangų išlaikyti lygsvarą ir nesusižeisti, žaidžiant duobėtose, skylėtose, akmenuotose aikštėse. Pagaliau baigę "sportą" ėjome užsirašyti užsiėmimų būreliui. Buvo pasirinkimas: gamtos, meno, juostų audimo, chorelio, dramos, laikraštėlio, radijo valandėlės, tautinių šokių. Po maudymosi pagaliau galėjome pradėti savo užsiėmimus. Daugiausiai buvo užsirašę juostų audimo ir tautinių šokių būreliams. Vakare su ypatingu pasisekimu praėjo pirmasis stovyklos laužas. Taip ir praėjo pirmoji stovyklos diena.

Antradienį jau pasinoro namo važiuoti. Čia vėl švilpukas žadina jau pusę aštuonių...o, kad taip namuose lovytėje dar pagulėt, nieks nevaro, nespiria lauk iš lovos mankštai... Svajot užteko, pasigirdus vadovo piktam balsui — "Lauk!" Šį rytą moksleiviai ėjome Mišiom į beržų šventovę, kol jaunučiai turėjo savo pašnekesį. Rytoj ir jiems bus eilė eiti Mišiom. Po Mišių sekė moksleiviams paskaita "tikėjimo krizėje", kurią skaitė kun. Šulcas. Jis kalbėjo apie hippies kaip ieškančius tikėjimo. Po pietų bandėme kurti laikraštėliui ir savos kūrybos vakarui, bandydami rašyti. Gana sunkiai ėjosi. Vakare —ž aidimai lauke, bet lietui užėjus persikėlėm į valgyklą ir ten prie stalų tęsėme kitokio jau pobūdžio žaidimus — psichologinius.

Trečiadienis pasižymėjo tuo, kad šią dieną visa stovykla ėjo aštuoniolikos mylių iškylon į Living Memorial Park. Žygiavome žvyro keleliais per miškus ir pro obelių sodus. Laimingi buvome, kad kelias leidosi žemyn, bet nepagalvojome apie grįžimą atgal! Vietomis sutojome pasigrožėti gamta — didžių kalnų atsiskleidimu pro debesis ir nusitęsimu tolyn, tolyn tiek, kiek akis užmato. Kelionėje nestigo ir draugų — susipažinome su šunimis, kurių vienas atsekė mus į stovyklą ir ten išbuvo net tris dienas, kol pagaliau savininkas atvažiavo atsiimti. Vakare kariavome. Kariavome? Taip! Buvo dainų karas!

Ketvirtadienį kalbėjo iš New Yorko inž. Antanas Sabalis apie susiorganizavimą. Jis pabrėžė, kad mūsų organizacija nėra grupė, bet vienetas. Yra būtina daryti skirtumą tarp grupės ir vieneto. Būdami organizacijoje mes taip įsipareigojame, kad prarandome dalinai savo asmenišką laisvę. Jis taip pat išskyrė organizacijos idealą, tikslą ir uždavinį. Vakare sekė literatūros, savosios kūrybos vakaras. Vakaro tema buvo žmogus — jo pradžia nuo pat kūdikystės, brendimas, siekimas idealio ir gyvenimo galas — mirtis. Poezija, rašiniai, muzika ir baletas išreiškė žmogaus gyvenimo ciklą. Liepsnelė žvakėje simbolizavo žmogų, kuri vakarui pasibaigus buvo užgęsinta — žmogaus gyvybės pranykimas.

Eligijus Sužiedėlis atvyko mums kalbėti penktadienį tema — "Organizavimosi taisyklės". Jis kalbėjo apie narių įtraukimą veiklon ir apie vadovavimo sąvoką. Tą dieną turėjome dvi paskaitas — antrąją davė BALF'o pirm. kun. Martinkus. Jis aiškino apie dabartines problemas, narkotikus, autoriteto nepripažinimą ir t. t. Šį vakarą turėjo būti ypatingi šokiai — "dance marathon". Susigrūdome meno namelyje ir išklausėme taisyklių. Šokiai prasidėjo su dvidešimts rungtynėms užsirašiusių porų ir baigėsi su dviem. Jom buvo užduota mankšta pagal muziką ir vėl tęšokių komisija ntarė, kad šios dvi poros tasėsi šokiai be sustojimo Dar po valandos po laimėtojais.

Šeštadienis buvo svarbi diena, nes stovykloje Seselė Marytė atnaujins savo įža-

dus. Taip pat ta diena skaitoma "Žolinėmis". Ryte, po pusryčių visi susirinkome susikaupimui ir išpažinčiai. Klausėmės šv. Rašto skaitymų ir svarstėme klausimus, kurie priminė būdus, kuriais galėjome įžeisti kitus. Pavalgę pietus ir išsimaudę, ėjome rinkti žolių Žolinių apeigoms. Pasipuošę išeiginiais drabužiais sustojome procesijai. Kiekvieno rankoje laikoma žolė ar šakutė buvo palaiminta. Sekė Mišios beržyne. Ten atnaujinome savo krikšto pažadus ir Seselė Marytė atnaujino savo įžadus. Po Mišių sekė Ses. Marytei pagerbti banketas visai stovyklai. Apdovanota kiekvieno būrelio dovanomis Ses. Marytė visiems dėkojo. Po vėliavų nuleidimo pasiskirstėme į diskusinius būrelius ir ėjome prie laužų diskutuoti Dievą ir jo buvimą pasaulyje. Grįžę į salę kiekviena grupė darė plakatus išreikšti savo diskusijų pagrindinei minčiai.

Su sekmadieniu prasidėjo antroji stovyklos savaitė. Kalbėjo kun. Zakaras apie Gyvąją dvasią. Ši dvasia nuo prigimties yra jaunimo tarpe. Žmogui senstant, ši dvasia pamažu nyksta. Tačiau, yra įmanoma ją turėti visada ir būti jaunu dvasioje. Vakare palikome savo šventiškas nuotaikas, gražius rūbus ir pradėjome kaip pridera stovykloje, dūkti Karnavale. Kiekvienas būrelis turėjo paruošęs savo būdelę: salamanderių lenktynės, kalėjimas su policija, kurią galėjai pasamdyti sugauti žmogų ir atvesti tan, baisybių namelin, masažų namelin, burtininke, pasivažinėjimais ant nugaros, ir t. t.

Staigus perkūnas pabudino miegančius. Išsigandome, nes stovykloje nėra nė vienos didelės salės kurioje būtų galima susiburti programai, bet po pusvalandžio lietus pranyko ir saulei prašvitus pradėjome pirmadienio programą. Šią dieną kalbėjo ponas Rygelis apie partizanus, kurie slaptai susiorganizavo kariauti už laisvę. Nuo maždaug 1914 metų, primajam pasauliniui karui prasidėjus, partizanai pradėjo kurtis Lietuvoje. Jie buvo daugiausiai jauni vyrai ir jiems trūko daug patyrimo ir už tat didelis jų skaičius žuvo. Nepriklausomybės laikotarpyje partizanai neveikė, nes buvo įsteigta Lietuvos kariuomenė. Lietuvą vėl užpuolus, kariuomenė sugriuvo ir partizanai neilgai išsilaikė be pagalbos iš vakarų. Paskutinė partizanų ko va buvo Vengrijoje per 1956 metų sukilimą. Vakare prisiminėme žuvusius partizanus taikos žygiu ir Mišiomis smėlyje prie mūsų ežerėlio.

Antradienis — tai sporto šventė. Ta proga stovyklos komendantas Petras Vainius davė įdomią ir juokingą paskaitą apie sporto klubų gyvavimą išeivijoje. Lietuviškas sportas nyksta, nes tik ką atvažiavusieji neįžiūrėjo ateitį ir neužtenkamai planavo. Sekė sporto šventė atidaryta olimpiados bėgiko kun. Šulco su mylios bėgimu. Sekė mažesnių atstumų lenktynės, svorio metimas ir šokimas į tolį. Lenktynės po lenktynių. Visi su draugiškumu bandėme viens kitą nugalėti. Po plaukimo lenktynių sekė būrelių rungtynės: bulvių maišuose bėgimas, kiaušinių ir vandens balionų gaudymas ir t. t. Po vakarienės įvyko stovyklautojų prieš vadovybę tiklinio rungtynės. Stovyklos kaimynai MacArthurs šeima atvažiavo mums padainuoti Amerikos liaudies dainų, o mes jiems lietuviškų.

Trečiadienį kun. Dabušis kalbėjo apie pašaukimus religiniam gyvenimui ir profesijoms. Per dainavimo pamoką stovykla užkliuvo už vienos dainos "Tris dienas tris naktis keleliu ėjau..." ir ją dainavo iki pat stovyklos galo visokiom progom, o ypač po valgio pasilikdavome prie stalų ir dainuodavome kol užkimę eidavom sekančiam programos punktui. Po vakarienės vadovybė žaidė softball žaidimą prieš stovyklautojus ir vadovybė laimėjo. Vakare keliavome į užburtąją pasakų šalį. Mus ten aplankė raganos, ožkos, geros laumės ir kitos dvasios. Pasiklausėme ir tikro įvykio iš Lietuvos partizanų gyvenimo. Buvo baisus atpasakojimas ir nebenorėjome

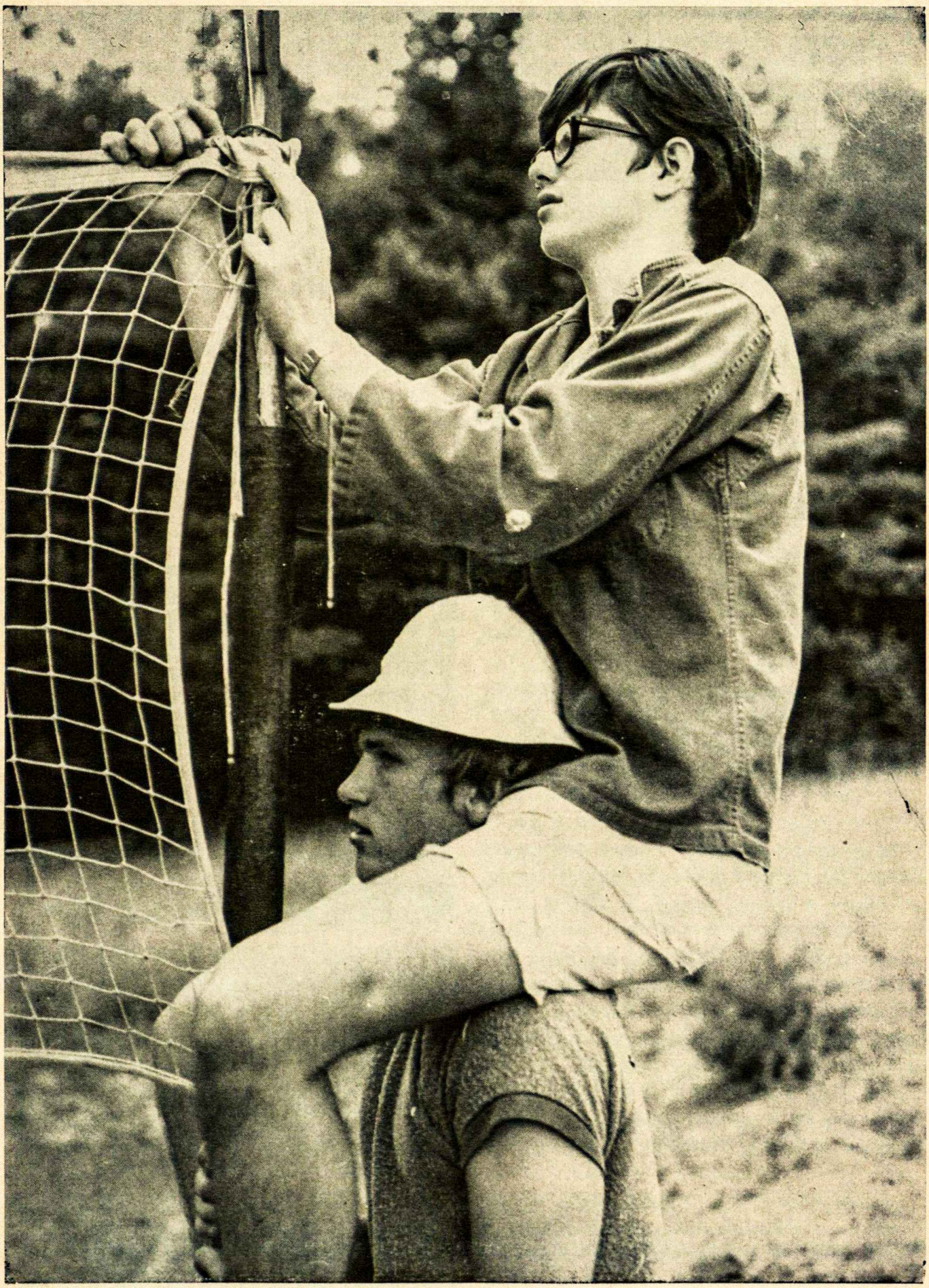

klausytis, bet gale sužinojom, kad geriems tik gero ateis. Tai visus nuramino. Ėjome gulti pilnam mėnuliui bešviečiant, tamsiai mėlyname danguje ir sapnavome savo pasakų karalystę.

Tik viena diena pasitaikė stovykloje, kuri buvo apsiniaukus ir lietutis retkarčiais pakrapindavo iš dangaus. Žemė sušlapo, pasidarė minkšta ir mūsų batai klimpo į molį ir visur liko mūsų batų pėdsakai. Visi norėjo miego, tinginys landžiojo pas visus ir niekas neįstengė jo nugalėti. Šiek tiek atsigavome kai pradėjo mums kalbėti ponas Rastonis apie muziką, lyginant pasaulio ir lietuvių folklorą. Buvo įdomi ir daug pamokinanti paskaita. Po pietų turėjome terlionę — tai dažymas pagal muziką. Vakare visi pasirodė su savo talentais, kurių buvo begalo įvairių.

Penktadienis tai paskutinioji stovyklos diena. Užsiėmimų būreliuose baigėme davo darbus — laikraštėlis susagstytas, radijo valandėlės užrekorduotos, juostos baigiamos austi, tautinių šokių šokėjai pasiruošę pasirodymui, gamtininkai prisirinkę visokių vabzdžių, augalų vežtis namo, menininkai baigė savo tapybas ir valė teptukus. Su kiekiena programos dalimi pajutai kažinkokį balsą sakantį — "Jūs praleidžiate savo jaunystę greitai ir viena iš linksmiausių laikų, tai stovyklavimas. Bandykite kiek tik galite ją išnaudoti, nes netrukus jį tuoj praeis." Tą dieną kun. Šulcas kalbėjo apie brendimą ir meilę. Meilė atsiranda po ilgo žmogaus pažinimo. Fizinis subrendimas dar meilės nereiškia. Po vakarienės sekė vadovų teismas, kuris buvo komediškai atliktas ir per kurį visa salė plyšo iš juoko. Sekė paskutinysis stovyklos laužas per kurį įvairiai buvo apdovanoti tie su ilgiausiom ausim, gražiausiom kojom, gražiausiu juoku ir t. t. Po laužo buvo šokiai meno namelyje.

Šeštadienis buvo apsitvarkymo, susipakavimo ir atsisveikinimo diena. Beržyne išklausėme paskutiniąsias Mišias ir ten sekė stovyklos uždarymas, kurio metu įžodį davė moksleiviai ir jaunučiai. Kunigas Yla sveikino davusius įžodį. Žodį tarė ponas Rygelis, kuriame dėkojo vadovams ir stovyklautojams už pasisekimą.

Po vėliavų nuleidimo stovykla skaitėsi oficialiai uždaryta. Visi pajuto, kad niekas šių dviejų savaičių mums nesugrąžins. Mergaitės pradėjo verkšlanti, akys paraudonavo, nosys sušlapo. Gaila pasidarė visiems, kad stovyklos linksmi laikai prabėgo. Visi pajuto, kad neužilgo visų laukia mokyklos tušti suolai. Bet, norim ar nenorim, visi turime į ateitį žiūrėti, nes laikas greitai bėga ir niekas jo nesustabdys. Gal po mėnesio ar metų galėsime atgal pasižiūrėti ir sakyti — "Pirmą kartą, kai stovyklavau Neringoje, įsijungiau į stovyklą ir ten praleidau vieną iš geriausių savo jaunystės laikų."

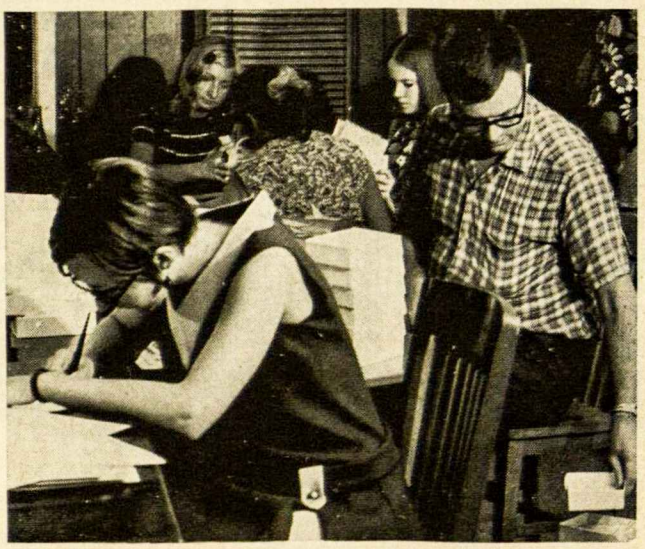

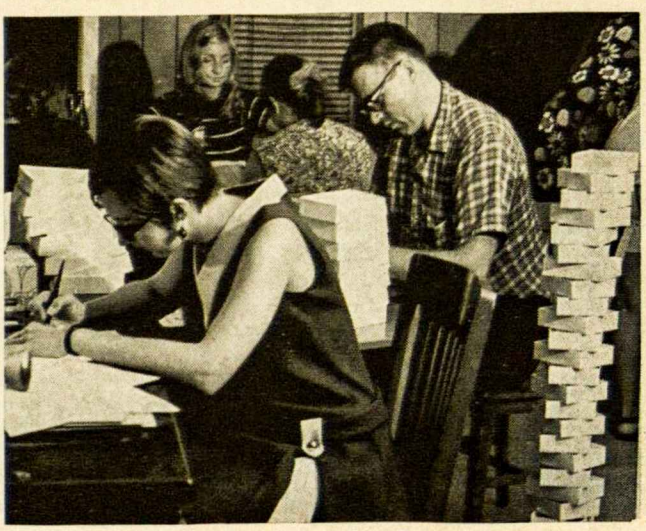

Ateities kalėdinės atvirutės

PRADŽIOJE ŽODIS – PABAIGOJ PINIGAI

Taip jau valdžia nutarė: nevalgysi, — negyvensi. Ubagauti — neapsimoka; reikia patiems duona pelnyti.

Ateities redakcinės pelės sugalvojo, sudūmojo išleisti kalėdines atvirutes.

Pradžioje buvo žodis: sukalbėta, kad rašeivos nukals gražius, švelnius kalėdinius sveikinimus. Tie, kurie moka dažus naudoti — nuteps paveikslėlius. Viskas atrodė paprasta, lengva. Taip tik atrodė. Kai reikėjo planus įgyvendinti — visi meteliai užtruko.

Pagaliau žodžiai ir nupiešti paveikslai buvo nuvešti spaustuvėn (Beje, Ateities redakcijai reikėjo pačiai iš savo kišenės padengti išlaidas už popieriaus ir dėžučių nupirkimą). Visas kliūtis nugalėjus (o joms, atrodė, galo nebus), Morkūno spaustuvė paskendo Ateities kalėdinėse atvirutėse. Ir stebėjosi tauta, ir pasakojo žmonės... pavasaris, o jau kalėdines korteles Morkūnas spausdina. Kažkas kažkur susimaišė...

Dar gerokai prieš Aštuntąjį Ateitininkų Kongresą Ateities raštinę užgožė atvirutės, dėžės, dėželės... Kur bepasisuksi visur... sveikiname su Kalėdomis, juokitės per Naujus Metus...

Prasidėjo tikra rugiapiūtė. Šatrijokai pradėjo Ateities būstinėn plaukti lyg į atlaidus. Girdi, netoli Žolinės, redaktoriaus gimtadienis, švęsime tą šventę kaip Mao Tse Tungas Kinijos išlaisvinimą nuo Rusijos.

Bet kur tau: Pasirodo ne švęsti, o dirbti Šatrijos liaudis rinkosi. Ir skambėjo daina, liejosi prakaitas, o Ateities raštinės pasieniuose augo kalėdinių sveikinimų dėžutės.

Dabar jei pro šalį kada bekeliautum, brangus lietuvi, nepagailėk užeit ir pamatyt kas atsitiko Brighton Parke... Ateities redakcija, apsikrovusi kalėdinėmis atvirutėmis, laukia vaišingos ir gailestingos pirkėjo rankos. Pirkite ir vieni kitus sveikinkite: per Kalėdas ir Naujus Metus.

Nepatogu girtis, bet kalėdinės atvirutės — gražios. Jos dar gražesnės bus, kai jas gaus mūsų draugai ir prieteliai per Kalėdines šventes.

Pirkite ir sveikinkite...

ALp(LKA)1786
1970, Nr.9

90,725,338